

Catalunya Cristiana

f /catalunyacristiana

ig catalunya_cristiana

www.catalunyacristiana.cat

@catcristiana

yt catalunya cristiana

45 Anys

Clergat agermanat a Montserrat

Més de 500 preveres i diaques de les diòcesis amb seu a Catalunya s'han trobat a la muntanya santa amb motiu del Mil·lenari

P 18-20

**Les homilies:
estat de la qüestió**

P 8-13

Agustí Codinach

2350

9 772638 223004

SUMARI

10 NOVEMBRE 2024

Editorial	03
La setmana	05
Opinió	06
Carta dominical	07
En primer pla	08
Vida eclesial	14
Reportatge	26
Carta dominical	30
Bíblia	32
Litúrgia	34
Espai lectors	36
Societat	38
Agenda	46
Des del carrer	47

22-23

José M. Albalad,
director del
Secretariat per
al Sosteniment
de l'Església

Entrevista amb motiu de la
Jornada de Germanor

26-28

Projecte intercongregacional per a dones sense llar

Les Filles de Sant Josep i Sant Joan de Déu s'uneixen per posar en marxa la Casa AVIDI, a Calella

38-39

Les Homilies d'Organyà

Jesús Alturo analitza la primera mostra escrita de la llengua catalana posada al servei del poble per part de l'Església catòlica

47

Xavier Adsarà, president de Nuestros Pequeños Hermanos a Europa

"S'ha acabat lluitar per garantir els drets humans de forma aïllada i sense un treball en xarxa"

EDITORIAL

Recursos homilètics

Aquest mes de novembre s'han complert cinc anys del llançament de l'aplicació mòbil de *La Missa de cada dia*, una iniciativa de l'Editorial Claret per apropar als fidels els textos de la Paraula de Déu i de les celebracions litúrgiques. L'aplicació ofereix els textos oficials de la litúrgia, així com comentaris i pregàries. Els Missioners Claretians, fundats pel català sant Antoni Maria Claret, segueixen amatents al carisma de comunicar la Bona Nova a través de la missió, la predicació, l'educació, la formació i les publicacions.

Hi ha altres aplicacions amb recursos litúrgics com les webs dels jesuïtes *pregaria.cat* o *rezandovoy.org*. Els dominics, fundats per sant Domènec de Guzman, compten en l'àmbit espanyol amb un canal de WhatsApp que ofereix la predicació diària de l'Evangeli. I la revista *Missa Dominical*, del Centre de Pastoral Litúrgica, s'adreça a sacerdots i responsables de les celebracions, equips de litúrgia i laics que desenvolupen un servei litúrgic especial. També Ràdio Estel i *Catalunya Cristiana* proporcionen pistes i recursos per a la litúrgia i, en concret, per a la predicació de la Paraula. Al setmanari comptem amb la secció *Comentari de la Paraula*, on escriuen els biblistes Lluç Torcal, Jaume Balateu, Marcos Aceituno, Josep Rius-Camps i Concepció Huerta. Pel que fa al *L'Evangeli del dia* de Ràdio Estel, compta amb la col·laboració de fins a 31 comentaristes entre sacerdots, religiosos i laics. Així doncs, els dos mitjans de la Fundació Missatge Humà i Cristià, gràcies a l'aportació desinteressada de tantes persones, fem també la nostra humil contribució per tal d'ajudar a transmetre la força de la Paraula.

.....

Catalunya Cristiana

Subscriuiu-vos-hi

DESITJO SUBSCRIURE'M AL SETMANARI CATALUNYA CRISTIANA DURANT UN ANY (48 NÚMEROS)

☐ Edició paper 145€

☐ Edició digital 90€

☐ Edició en català

☐ Edició en castellà

Nom _____

Cognoms _____

Adreça _____

Població _____

DP _____ Tel. _____ NIF _____

A/e _____

Forma de pagament

☐ Únic pagament per any

☐ Dos pagaments semestral

☐ Xec nominatiu que adjunto

☐ Domiciliació bancària (*ompliu ordre adjunta)

*Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular del compte _____

Tel. titular del compte _____

A/e titular del compte _____

IBAN

--	--	--	--

ENTITAT

--	--	--	--

OFICINA

--	--	--	--

DC

--	--

COMPTE

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

DATA (DD/MM/AA)

--	--	--	--	--

Lliureu aquesta butlleta a:

Fundació Missatge Humà i Cristià
(Catalunya Cristiana)

Departament de Subscripcions

Comtes de Bell-lloc, 67-69

08014 Barcelona

Signatura del titular

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 del 13 de desembre, autoritzo la Fundació Missatge Humà i Cristià a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat, així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a Fundació Missatge Humà i Cristià amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona.

La setmana en tuits

CARDENAL JOAN JOSEP OMELLA

@OmellaCardenal

Arquebisbe de Barcelona

30/10/2024

Consternat per les tràgiques imatges que ens arriben de València i Albacete. Prego per les víctimes, els seus familiars i tots els afectats per aquestes inundacions. Treballem tots units per restablir la normalitat com més aviat millor. Experiències com aquesta ens recorden la fragilitat de la nostra condició humana i ens obren a l'esperança de la vida eterna al cel

P. JONATHAN MARÍN

@jesuitajonathan

Jesuïta

29/10/2024

Us presento la Luce, la "mas-cota" oficial del Jubileu de 2025. El Vaticà expressa així el seu desig de valorar la cultura pop. El Jubileu començarà el desembre i ha estat convocat pel papa Francesc. Hit!

FRA OCTAVI VILÀ

@fraoctavi

Bisbe de Girona

29/10/2024

Avui hem celebrat el nostre patró, el màrtir sant Narcís. Per primer cop he pogut compartir amb els meus conciutadans gironins aquesta entra-nyable festa que ens uneix i ens agermana

PILARÍN BAYÉS

LA SETMANA

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

L'EVANGELI COMENTAT CADA DIA, ESPAI DEGÀ

Ràdio Estel ha complert 30 anys mantenint un espai degà: *L'evangeli del dia*. És una peça d'uns 5 minuts amb locució del fragment diari de l'evangeli i, tot seguit, el comentari d'un dels nostres 31 col·laboradors, que apareixen mensualment. Per FM, s'emet cada dia a la mitjanit i cap a les 7.24h. A més, pel canal en línia Ànima Estel (radioestel.cat), s'ofereix *L'evangeli del dia* igualment cada mitjanit i també cap a les 6.15h, a les 14h i a les 18.24h.

Molts clergues han dit que aquest comentari de l'evangeli els inspira

sovint per a les homilies de les celebracions litúrgiques. Entre els 31 col·laboradors, tenim sacerdots, diaques, religiosos, religioses, laics i laiques. Els agraïm el servei. Per exemple, el 9 de novembre, la professora de Blanquerna Assumpta Sendra presenta el relat de l'expulsió dels mercaders del temple com "una acció que ens explica el sentit de la purificació per possibilitar l'encontre amb Jesús". I reclama que "els espais de l'Església actual siguin acollidors i estiguin al servei de tothom".

Zoom MACIÀ GRAU

Ràdio Estel

El dilluns 28 d'octubre es van complir 30 anys des de l'inici de les emissions oficials de Ràdio Estel. Per celebrar aquesta efemèride, es va emetre un programa especial des de la plaça Nova de Barcelona, al costat de la catedral. Durant tots aquests anys són moltes les personalitats que han passat pels micròfons d'aquesta casa, i molts els oients que han acompanyat i continuen acompanyant Ràdio Estel temporada rere temporada, des dels seus inicis als estudis de l'avinguda Diagonal l'any 1994. L'equip de *Catalunya Cristiana* ens sumem a les felicitacions als nostres companys, que fan possible que tinguem un mitjà imprescindible per fer arribar la veu de l'Església a tothom.

L'efemèride JOAN PALLARÈS-PERSONAT

11 de novembre del 1918

Amb la signatura de l'armistici, acaben els quatre anys de la I Guerra Mundial

Contrapunt

La comunicació en temps digitals

**HELENA
GUASCH GIBERT**
Filòloga i professora
Autora de l'assaig
“[In]comunicats”. Premi
Josep Vallverdú 2023

És important conèixer qui hi ha al darrere de cada tuit

Els humans no eren experts en res —ni volaven, ni nedaven, ni corrien a gran velocitat—, però la necessitat de pervivència va fer aparèixer en el seu cervell esquifit una habilitat fins aleshores desconeguda —la del llenguatge— que va ser decisiva per imposar-se a les altres espècies amb qui compartien territori.

L'aparició del llenguatge humà implicava que, a part de poder comunicar els fets que s'esdevenien en el moment present, també es podien compartir altres idees o conceptes que no eren tangibles i que els altres humans no havien vist mai. La capacitat simbòlica del llenguatge és, doncs, clau en la nostra definició com a humans perquè, encara que els animals es comuniquen entre ells, cap espècie no ha arribat al

nostre grau d'abstracció i de sofisticació comunicativa. Sense el simbolisme no seríem els *Homo sapiens* actuals.

Amb l'arribada de la tecnologia digital, els models comunicatius han canviat radicalment. L'esquema tradicional de la comunicació humana que vam aprendre a l'escola —emissor, receptor, missatge, referent, codi i canal— s'ha transformat significativament. Els dispositius digitals han ampliat la comunicació a través d'unes prestacions que mai abans no s'haurien pogut imaginar tant per la producció de missatges com pels canals en què es difonen.

El món actual és el món de la informació en què imatge i paraula esdevenen els pilars d'una altra societat, la digital, que ja no busca la supervi-

vència de l'espècie en un entorn hostil sinó el poder virtual que implica uns guanys econòmics i d'influència social que empreses i governs volen posseir i controlar per marcar tendències de mercat o d'idees que validin les seves accions. Per això és tan important conèixer qui hi ha al darrere de cada tuit, de cada nova aplicació, de cada informació que es genera abans d'acceptar-ne de bona fe les propostes.

Res no és gratuït a la xarxa i com a usuaris hem de ser més conscients que mai que els nostres “m'agrada” tenen un poder extraordinari en el món efímer de la virtualitat. Un món volàtil en què res no dura i que sempre espera amb candelletes l'arribada d'un nou missatge que ens faci oblidar l'anterior. ■

Rosa Deulofeu (1959-2004), el somriure de la fe

“Ser de colònies” va marcar Rosa Deulofeu

CARLES ARMENGOL
Pedagog

Volia que l'educació en el lleure fos una educació integral

En la biografia de la Rosa destaca que va ser delegada de Pastoral de Joventut de l'arquebisbat de Barcelona. A mitjans dels noranta va iniciar aquesta responsabilitat que va desenvolupar de manera intensa i eficaç fins a la greu malaltia que la va dur a la mort a primers de 2004. Però ja havia treballat amb joves des de molt abans. Des dels 17 anys va ser monitora de colònies i d'esplai parroquial. Més tard, a primers dels noranta, comença a col·laborar a l'Escola de l'Esplai i també al Moviment de Centres d'Esplai Cristians del qual va ser presidenta.

La Rosa creia en l'esplai. Va treballar-hi a fons, valorant-ne també

totes les possibilitats evangelitzadores i d'iniciació cristiana. Volia que l'educació en el lleure fos una educació integral, especialment en les dimensions més gratuïtes i oblidades per altres instàncies educadores i, entre aquestes, l'espiritualitat i la fe. A desgrat d'aquells que les menystenien, per raons laïcistes o per raons puristes, d'aquells que consideraven l'esplai com un mer entreteniment sense pedigree evangelitzador.

A més de treballar-hi, l'esplai va ajudar la Rosa a forjar aquella personalitat que tants fruits va donar. *Ser de colònies* és saber conviure quotidianament i responsable. És afrontar

amb joia totes les tasques i dificultats que omplen cada dia: lleure i treball, escriure i escombrar, pregar i rentar plats... *Ser de colònies*, tant quan ets monitora com quan presideixes el Moviment, vol dir animar nois i noies, monitors i responsables i també consiliaris. Presidir una assemblea, fer una xerrada, escriure un article, escoltar... i fer un cafè per desvetllar una reunió, ensobrar una tramesa o descarregar una furgoneta.

I amb el seu tarannà: amable, però no tou; somrient, però no despreocupat; acollidor, però exigent; humil i discret, però amb una força i un vigor ben arrelats i sostinguts en la fe. ■

Amb el vostre suport, la vostra aportació, el vostre temps i la vostra pregària, segur que aconseguirem que la família de l'Església sigui més forta

Cridats a una gran missió

CARD. JOAN JOSEP OMELLA OMELLA

Arquebisbe de Barcelona

Un any més, en la proximitat de la Jornada de Germanor, em dirigeixo a tots vosaltres per recordar-vos, d'una banda, quina és la tasca de l'Església i com es tradueix en xifres tota la seva activitat i, d'altra banda, com tot això és possible gràcies al vostre suport humà i econòmic.

En aquest moment del curs, l'Església diocesana repassa tot un any de vida pastoral, litúrgica, cultural, educativa i d'acció caritativa. Cada segon diumenge de novembre, en la Jornada de Germanor, l'Església es mostra tal com és, amb transparèn-

cia; expliquem què fem i com ho fem.

La col·lecta de Germanor ens permet fer una aportació econòmica extraordinària per a la missió de l'Església. Una missió que ha rebut del Senyor i que vol dur a terme vivint els valors de la solidaritat, la fraternitat i la missió.

La vostra col·laboració contribueix, doncs, a reforçar el servei de l'Església diocesana i, per tant, de les parròquies i de totes les entitats que en formen part, com Càritas diocesana i les Càritas parroquials, entre d'altres.

Amb el vostre suport, la vostra aportació, el vostre temps i la vostra pregària, segur que aconseguirem, entre tots, que la família de l'Església sigui més forta i pugui anunciar l'Evangeli i ajudar els germans i germanes que més ho necessitin.

La solidaritat, la fraternitat i la missió han estat des de sempre directrius que han marcat el camí de l'Església i també, per tant, de la

nostra arxidiòcesi. Sent solidaris, fraters i missioners contribuïm al bé comú.

Tots som una gran família, on ens ajudem els uns als altres. Formar part d'aquesta gran família, que és l'Església, fa que ens sentim alleujats i protegits, perquè el Senyor vetlla per tots. Aquest esperit de comunió i solidaritat queda reflectit també en el Fons Comú Diocesà, que es regeix pel principi que tothom aporta segons les seves capacitats i rep segons les seves necessitats.

En aquest dia de l'Església diocesana us vull fer partícips de l'esforç que fem entre tots per fer reals els eixos del nostre Pla Pastoral que, aquest curs, prioritza l'objectiu d'anunciar la bona notícia de Jesús.

Benvolguts germans i germanes, gràcies a tots per ser-hi, per col·laborar-hi amb la vostra dedicació personal, la vostra pregària, la vostra ajuda i el vostre afecte. Que Déu us beneeixi i us guardi en la seva pau. ■

El papa Francesc, preocupat per les predicacions tedioses i ineficaces, insisteix que la clau és poder transmetre la força pròpia de la Paraula

HOMILIES QUE NECESSITEN MILLORAR

JOAN ANDREU PARRA
Barcelona

Una bona homilia ha de contenir “una idea, un sentiment, una imatge”. Aquest és el consell d’un vell mestre seu que el papa Francesc recollia a l’exhortació programàtica *Evangelii gaudium* (EG, 157) on dedicava un apartat ampli i detallat a l’homilia i a la preparació de la predicació. El Papa ha insistit en moltes ocasions que els capellans preparin bé les homilies i sobretot que les escurcin (“que no durin més de 8 o 10 minuts”) i no ocultia darrerament que, “en general, són un desastre”. “El Papa està molt preocupat per les homilies i és molt conscient de com s’estan fent. Defensa que l’homilia és un temps privilegiat per a la comunicació i la vivència de la fe i, per tant, vol que això ho cuidem molt”, constata Josep M. Turull, professor d’Homilètica al Seminari Conciliar de Barcelona.

Agustí Codinach

Alguns preveres esquematitzen l'homilia a l'inici de la setmana i li van donant forma i enriquint-la fins al moment de predicar-la el diumenge.

L'etimologia del mot *homilia* significa conversa entre el prevere i el poble reunit, per tant, “no pot ser un espectacle entretingut, sinó que ha de donar el fervor i el sentit a la celebració. És un gènere peculiar, ja que es tracta d'una predicació dins el marc d'una celebració litúrgica; per consegüent, ha de ser breu i evitar assemblar-se a una xerrada o una classe”, remarca el Papa a EG. “Celebro quan escolto una homilia que m'apropa al text i que no em dona una comprensió prèvia, sinó que m'ajuda que aquell text em parli directament al cor”, observa Concepció Huerta, comentarista de la Paraula al nostre setmanari. Precisament, la biblista anota un dels errors més freqüents: quan el capellà “que és una persona que està molt ben preparada i que té molta vida interior, comença a parlar del ressò que a ell li fa aquest text. Així ens n'allunya, perquè ens el filtra. I crec que s'ha de possibilitar que la comunitat es pugui apropar al text sense cap mena de vel entremig”.

Com hem vist, als seminaris hi ha una assignatura específica (Homilètica) i els candidats al sacerdoci, segons explica Turull (que havia estat

rector del Seminari Conciliar de Barcelona durant tretze anys) comencen amb una primera experiència de rebre les homilies a les seves parròquies, al Seminari i, un cop s'entra en la formació explícita, “mirem que sigui una cosa molt interactiva i pràctica, el que fem és gravar-los i que tinguin la gravació amb la correcció. Volem sobretot que s'hi posin, perquè sovint és molt fàcil jutjar o criticar les homilies dels altres: així preparen l'homilia, la prediquen i els fem veure en què necessiten millorar, tant pel que fa al contingut teològic, com a la forma d'expressar-lo, com a elements que són cada vegada més valorats, com el llenguatge no verbal”.

Aquesta *ciència* de l'Homilètica recull tota la tradició mil·lenària de l'Església amb ordes dedicats específicament com el de Predicadors, fundat per sant Domènec de Guzman. Fra Felícísimo Martínez abunda en les actituds fonamentals del predicador a la web de l'orde dels dominics: “En primer lloc, humilitat, molta humilitat, per presentar el missatge com una proposta de bona notícia i no pas com una imposició o una càrrega. En segon lloc, la predicació persona-

litzada requereix honestedat, molta honestedat, per no dir més del que el predicador creu, encara que hagi de predicar més del que entén. En tercer lloc, requereix molt de coratge i valentia (molta *parresia*), per no callar el missatge, per no llimar-ne les arestes o acomodar-lo als gustos de l'oient, de manera que es torni dolç per als oients i innocu per al predicador.”

LAIQUES QUE PEDIQUEN

L'arquebisbat de Tarragona compta amb set laïques amb missió pastoral que, entre altres funcions, poden convocar la comunitat per a les pregàries litúrgiques, en particular la celebració dominical en absència del prevere o celebració de la Paraula quan no sigui possible la celebració de l'Eucaristia o distribuir la sagrada comunió com a ministre extraordinari i portar-la als malalts. La directora d'aquest secretariat, Rosa M. Sánchez Cornadó, porta 42 anys com a laica en missió pastoral i en fa 46 que fa celebracions de la Paraula.

La Rosa Maria recorda com des de jove “tenia molta sensibilitat

Durant el pontificat de Francesc s'ha aprovat un directori homilètic i ha anat donant indicacions a bisbes i sacerdots del que hauria de ser una homilia. A la imatge, el Papa pronunciant una homilia en la visita apostòlica que va fer a la RD del Congo l'any passat.

per les parròquies que es quedaven el diumenge sense Eucaristia” i en un moment donat que s’hi van trobar a la seva parròquia de l’Alforja (Baix Camp) va rebre l’encàrrec del rector sortint d’ocupar-se de fer les celebracions de la Paraula els dies de cada dia. A partir d’aquí, va anar-hi sumant altres parròquies properes com Arbolí. “El directori de les celebracions dominicals en absència de prevere, que ve de Roma, diu que quan el rector t’envia a un poble t’ha de donar l’homilia, però això no es fa, segons la meua experiència. Cada laic amb aquesta missió ho fa a la seva manera, no hi ha un patró: agafem idees llegint comentaris de diferents autors, que normalment són mossens o religiosos, a vegades és el full de la Missa Dominical...”

Aquesta laica tarragonina sol escriure l’homilia (“tot i que a vegades no m’he mirat les anotacions perquè hi ha temes que els tens més treballats”) comentant només l’Evangeli i ho divideix en tres espais: “En primer lloc, es tracta d’aclarir el text. Pensem que s’escriu des de la fe i amb tot un imaginari simbòlic que dominaven molt. En canvi, ara estem en un món molt més material i s’ha d’entendre què ens vol dir el text avui i què significava en aquell temps. En segon lloc, es tracta de veure on ens porta en el nostre viure. I acabo amb una conclusió, un interrogant, una frase d’atenció, un anar orientant fins a concretar.”

Com a formadora de laics amb missió pastoral, sempre adreça una recomanació: “No digueu coses que no veieu clares. Hi ha d’haver una autenticitat, amb la qual vols ajudar algú altre en la seva fe, en el seu camí cristià. Si no hi ha aquesta autenticitat, difícilment hi haurà una connexió entre aquella persona i el que tu dius.” Ara bé, admet, “de vegades ens en sortim, de vegades no. Però almenys ho intentem”. Molt probablement, a aquest nexu hi ajuda el fet que després de moltes celebracions el diàleg continua amb els feligresos, ja sigui a la mateixa parròquia o al bar del poble. En aquest sentit, la Rosa Maria opina que “no tots els preveres són iguals, però hi ha bastanta tendència que et diguin el que aprenen als llibres i això, la veritat, no connecta. Ens han de dir com podem viure aquella teoria en la nostra vida i en la nostra societat. I això és el que

costa, arribar a peu pla del carrer de la gent”.

Precisament, en la darrera Tribuna Joan Carrera, el cardenal i arquebisbe d’Alger Jean-Paul Vesco a preguntes del públic assistent va assenyalar que avui dia “és incompreensible” que un dels moments més importants com és el comentari de la Paraula de Déu durant la missa dominical “encara no sigui exercit per la dona”. La Rosa Maria reivindica que “la primera paraula la va dir Maria Magdalena als apòstols. Jesús l’envia a ella a donar el missatge més important —el de la Resurrecció. I ens hem de basar en el missatge de Jesús, no en els codis i en les normes que han escrit els homes. Que la predicació la facin preveres homes

és una cosa de costum i de tradició i no sortim d’aquí”. Precisament, al document final de la segona sessió del Sínode sobre la sinodalitat hi ha una vaga referència al fet que “per a molts fidels, l’Eucaristia dominical és el seu únic contacte amb l’Església: tenir cura de la celebració de la millor manera, amb especial atenció a l’homilia i a la ‘participació activa’ de tots, és decisiva per a la sinodalitat” (142).

CONNECTAR LA PARaula AMB EL POBLE DE DéU

A *Evangelii gaudium* el papa Francesc fa dues aportacions a propòsit de l’encarnació de la predicació: “L’homilia és la pedra de toc per avaluar la proximitat i la capacitat de trobada

HK INVEST

**La primera immobiliària
amb valors cristians de
Catalunya**

PROMOCIÓ

**Vengui el seu immoble amb nosaltres i li regalem
l'IBI de tot l'any, el certificat energètic i la cèdula
d'habitabilitat.**

- **Compra i venda d'immobles (cases, pisos, locals)**
- **Administració de finques**
- **Lloguer de cases i pisos (estem especialitzats en lloguer per temporada)**
- **Compren edificis (no importa l'estat en què estiguin)**

936 170 916
616 854 891
696 620 072

joan@hkinvest.es
marian@hkinvest.es

<https://hkinvest.es/>

Carrer d'Europa 8, Barcelona
(darrere d'El Corte Inglés - María Cristina)

d'un Pastor amb el seu poble" (135) i "el predicador necessita també posar una orella 'al poble', per descobrir el que els fidels necessiten escoltar. Un predicador és un contemplatiu de la Paraula i també un contemplatiu del poble" (154). "Perquè una homilia pugui arribar al cor i pugui ser un bon instrument perquè l'Esperit Sant mogui el cor del qui la sent, ha de ser ajustada en el temps, encarnada en la realitat personal i humana a la qual s'adreça i, alhora, viscuda espiritualment per aquell qui la pronuncia", assegura Mn. Turull.

A EG el Pontífex argentí recorda que "la predicació purament moralista o adoctrinadora, i també la que es converteix en una classe d'exegesi, redueixen la comunicació entre cors" (142). En aquest sentit i preguntat per si els actuals perfils més conservadors dels seminaristes podria dificultar fer homilies en societats més diverses i obertes com l'actual, Mn. Turull apunta que "tot el que impedeix sentir adequadament la Paraula

de Déu o la paraula del poble és quelcom que distorba per fer una bona homilia i per ser un bon pastor".

Aquí és clau saber llegir la reacció dels receptors a la predicació: "Als seminaristes els dic que han de rebre tot el *feedback* que els arriba, analitzar-lo i agrair-lo, perquè t'ajuda a fer de mirall, a adonar-te de com la gent et veu. És fonamental acceptar-ho i ajudar que la gent ho faci. I que t'ho facin quan és en to molt positiu, però encara més quan és en to de correcció fraterna, perquè tots la necessitem, aquesta correcció", explica Mn. Turull, que també és rector a la Sagrada Família i canonge a la catedral de Barcelona.

En facilitar aquesta sintonia també té un pes la cultura (vegeu requadre) i la llengua: "Pertanyem a una cultura concreta i aquesta cultura, començant per la llengua, ens configura d'una determinada manera. Per tant, la llengua és essencial, no és només un mitjà de comunicació, sinó que també és una manera d'en-

tendre Déu. Per això, les traduccions a la llengua pròpia de la Bíblia són molt importants per apropar-te al significat d'aquest text", remarca Concepció Huerta.

El papa Francesc insisteix a trobar un temps de qualitat per preparar l'homilia. "Es nota de seguida si hi ha hagut una preparació o no de l'homilia. El mossèn que surt amb un paper, si més no, saps que hi ha dedicat estona a preparar-la, però la majoria de vegades això no es dona", lamenta la biblista. En aquest sentit, és cert que hi ha moments especialment significatius a l'hora de fer una homilia: les exèquies, una festivitat patronal, els temps forts de l'any litúrgic... "Tota homilia s'ha de preparar i s'ha de preparar bé, però els moments especialment significatius s'han de preparar de manera especialment significativa. Un dels moments més clau són les exèquies, perquè precisament el cor està més dúctil, més mal·leable i més obert a una paraula d'esperan-

Agustí Codinach

L'homilia en els dies feiners és opcional.

ça, de fe, d'alegria. I nosaltres som responsables, com a predicadors, d'aprofitar i cuidar molt adequadament aquest moment, perquè una bona homilia en un enterrament pot ser el moment de reconciliació de moltes persones amb la fe, i també una mala homilia en aquest moment tan clau pot portar precisament que molta gent s'aparti molt de la fe", relata Mn. Turull.

En aquest àmbit, tecnologies com la intel·ligència artificial ja hi estan traient el cap i Mn. Turull no fa escarafalls a incorporar-la "de la mateixa manera que al llarg de la història hem anat incorporant molts elements per ajudar-nos a predicar millor, sabent que mai no suplirà la preparació, l'acció humana... perquè la intel·ligència artificial no pot entrar en la intel·ligència espiritual. És una eina a la qual no hem de tenir por, simplement hem de fer-ne un ús adequat, coneixent les riqueses i les limitacions que té". ■

LA LITERATURA, UNA ESCOLA PER ALS HOMILETES

El 17 de juliol passat el papa Francesc va dedicar una carta a "la importància que té la lectura de novel·les i poemes en el camí de la maduració personal" per acabar subratllant el poder espiritual de la literatura. En el missatge, inicialment plantejat com un toc d'atenció als seminaris on, "tret de poques excepcions, l'atenció a la literatura es considera una cosa no essencial", es reafirma en la necessitat que els sacerdots futurs puguin "tenir un accés privilegiat al cor de la cultura humana i més concretament al cor de l'ésser humà".

Mn. Turull recorda que, precisament al Seminari Conciliar de Barcelona, la literatura "ha tingut un paper molt important" amb un grup de teatre fundat als anys seixanta "on fins i tot hi havia participat gent externa i amb un gran interès per conèixer els grans escriptors de teatre catalans. Una realitat que també vaig experimentar més endavant, ja cap als anys vuitanta. Per tant, és un tema que no s'ha oblidat, tot i que en no entrar en el currículum acadèmic, no sempre té un lloc fàcil per encaixar-lo. Però crec que és un element que hem vetllat, perquè precisament està en la línia de la preparació a llarg termini del futur prevere, que dona una base i una amplitud cultural que realment es nota i que dona un to i una profunditat humana que permet enllaçar amb la profunditat cristiana, que és la fonamental en una homilia". ■

CONCEPCIÓ HUERTA

"Celebro quan escolto una homilia que m'apropa al text i que no em dona una comprensió prèvia, sinó que m'ajuda que aquell text em parli directament al cor"

ROSA M.
SÁNCHEZ

"Als laics que prediquen els recomano que no diguin coses que no vegin clares. Hi ha d'haver una autenticitat que ajudi l'altre en la seva fe"

JOSEP M.
TURULL

"Perquè una homilia pugui arribar al cor ha de ser ajustada en el temps, encarnada en la realitat personal i humana i, ahora, viscuda espiritualment per aquell qui la pronuncia"

V

VIDA ECLESIAL

Aquesta setmana assistim a la **conclusió** del **Sínode**, recollim la **trobad**a del **clergat** a **Montserrat**, parlem del **sosteniment** de l'**Església** i ens fem ressò de la **solidaritat** de l'**Església** davant la **tragèdia** de **València i Castella-la Manxa**

Agustí Codinach

Un moment de la celebració de la trobada del clergat a Montserrat el 30 d'octubre passat.

Francesc anuncia que no escriurà una exhortació apostòlica postsinodal

El Sínode presenta 155 punts per a la futura Església sinodal

ANGELES CONDE
Corresponsal a Roma

Tres anys de reflexió sinodal, a la qual ha estat convocat tot el poble de Déu, han acabat amb el document final aprovat pels participants al Sínode.

Francesc va posar fi a aquesta XVI Assemblea General Ordinària del Sínode dels Bisbes titulada *Per una Església sinodal: comunió, participació i missió*, anunciant que no escriurà una exhortació apostòlica postsinodal. Després de la llum verda al document, el Papa va dir que "n'hi ha prou amb el que hem aprovat", i va signar el text. Reconeix d'aquesta forma "el valor del camí sinodal complet". Per a Francesc, aquest document final ja conté indicacions molt concretes "que poden servir de guia per a la missió de les Esglésies, en els diferents continents, en els diversos contextos".

Per tant, el text, en virtut de la constitució apostòlica del 2018 *Episcopalis communio*, "participa del Magisteri ordinari del Successor de Pere".

El document final va ser votat punt per punt pels 355 participants convocats a Roma, entre ells, el cardenal arquebisbe de Barcelona, Joan Josep Omella, i el bisbe de Solsona, Francesc Conesa. El text consta de 155 punts, dividits en 5 capítols, en els quals el Sínode traça "un camí de renovació espiritual i de reforma estructural per fer l'Església més participativa i missionera, és a dir, per fer-la més capaç de caminar amb cada home i dona irradiant la llum de Crist".

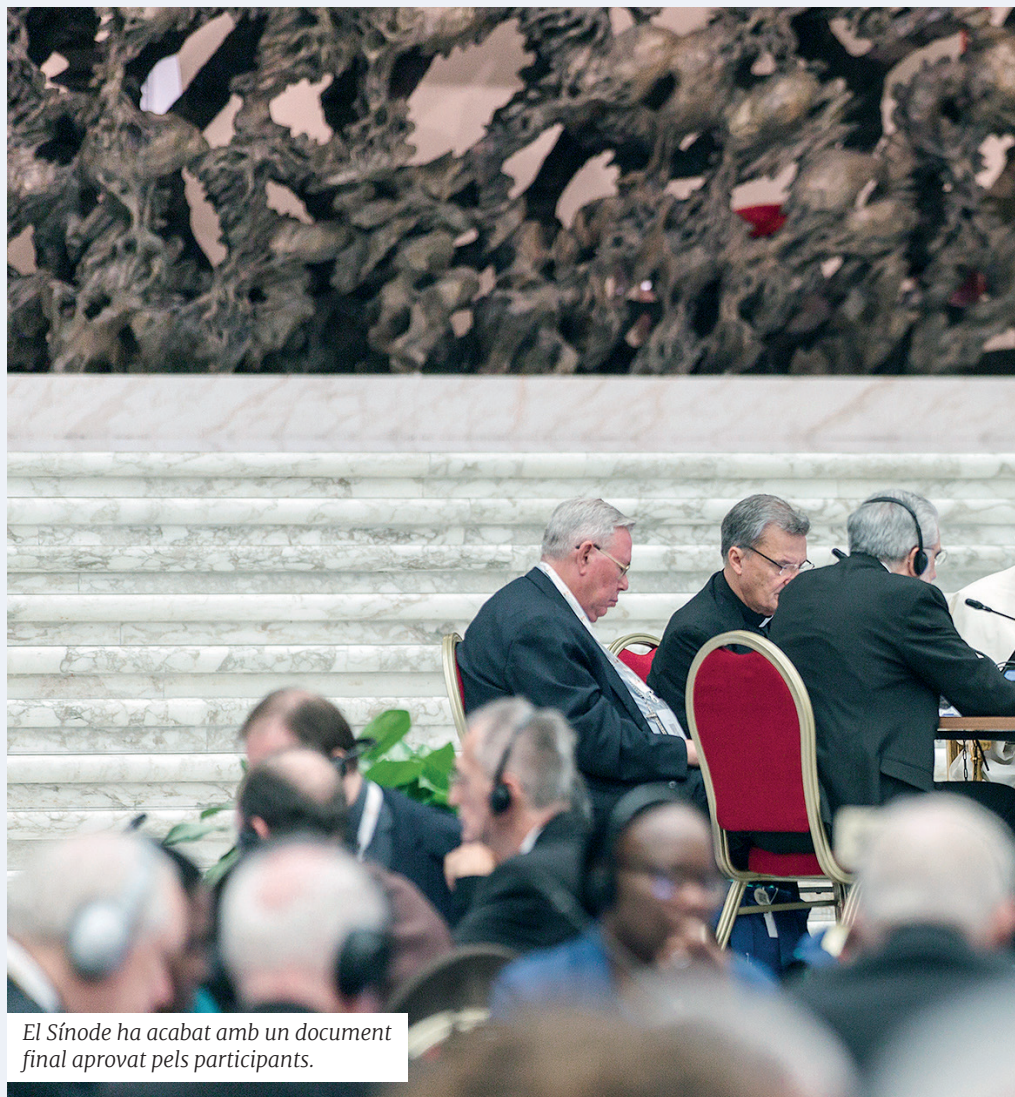
Corresponsabilitat, participació i transparència són les claus d'aquest document final que el Papa proposa al poble de Déu. Per a aquest, el Sínode sol·licita "la participació més àmplia

possible" en processos de presa de decisió. Aquesta serà "la manera més eficaç de promoure una Església sinodal".

Suggereix que s'ampliï i promoguin per als laics, homes i dones, "altres formes de servei i ministeri en resposta a les necessitats pastorals del nostre temps, en un esperit de col·laboració i corresponsabilitat eclesial i sinodal". Per això, sol·licita "la promoció de més formes de ministeris laicals, és a dir, ministeris que no requereixen el sagrament de l'orde, no només en l'àmbit litúrgic".

El punt que més vots va recollir en contra va ser el referit al diaconat femení. Malgrat que per voluntat del Papa el tema es va extreure dels debats sinodals, va tornar a sorgir durant els treballs. El document final subratlla que la qüestió continua oberta i reclama per a les dones "l'aplicació plena de totes les oportunitats ja previstes en la legislació vigent".

El discerniment és una altra forma de participació a la qual al·ludeix el text. Per exemple, convida els bisbes i sacerdots a implicar en aquests

El Sínode ha acabat amb un document final aprovat pels participants.

processos de discerniment com més persones millor, laics, pobres, nens... "D'aquesta manera, el discerniment eclesial es beneficiaria d'una obertura més gran, capacitat d'anàlisi de la realitat i pluralitat de perspectives", sosté el document final.

Pel que fa a la transparència, el text assegura que no només és imprescindible en els casos d'abusos sexuals o escàndols financers, sinó també en "l'estil de vida dels pastors, els plans pastorals, els mètodes d'evangelització i la manera en què l'Església respecta la dignitat de la persona humana, per exemple, pel que fa a les condicions de treball dins de les seves institucions".

UN INFORME ESPERAT SOBRE ABUSOS

Fa dos anys, Francesc va sol·licitar a la Comissió Pontifícia per a la Protecció de Menors un informe anual "sobre les iniciatives de l'Església per a la protecció dels menors i dels adults vulnerables".

Aquest treball ha vist la llum amb una sèrie de recomanacions com promoure "un maneig rigorós de les reparacions" o "professionalitzar" els qui es dediquen a la protecció dels menors i els adults vulnerables a l'Església. També demanen que es millori el sistema d'informació a les víctimes sobre els seus propis casos perquè, un cop arriben a Roma o a les diòcesis, no tornen a saber-ne res i això les revictimitza. ■

Corresponsabilitat,
participació i
transparència són
les claus d'aquest
document final que el
Papa proposa al
poble de Déu

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Un profeta en l'Església sinodal

Mentre l'assemblea sinodal s'enfrontava a la darrera setmana de treball, ens arribava la notícia de la mort de Gustavo Gutiérrez, el "pare" de la Teologia de l'Alliberament. La seva manera de viure, senzilla i aferrada a la realitat, va marcar més d'una generació i encara té molt a dir al món i a l'Església.

Fa anys *Beure del propi pou* em va canviar la manera d'entendre i viure la fe. La seva teologia continua interrogant-nos: "Com proclamar la resurrecció en un món en el qual regna la mort de nens, dones, pobres, indígenes?"

Va ser un autèntic profeta, que convidava a "seguir les passes dels màrtirs que van donar la vida pels pobres", essent presència viva de l'amor de Déu en "la fondària del dolor humà d'exiliats, refugiats, desapareguts, dones discriminades..."

L'assassinat de Marcelo Pérez, un altre màrtir dels pobres, ens consciencia que molts cristians continuen jugant-se la vida amb els últims.

En aquest temps de final de Sínode vam pregar perquè els pares i mares sinodals escoltessin l'alè de l'Esperit, i impulsessin l'Església cap a la veritable llibertat de fills de

Déu, com animava Timothy Radcliffe en la seva meditació. Desitgem que Gustavo Gutiérrez i tants homes i dones profetes del nostre temps, siguin font d'inspiració per construir una Església lliure, compromesa i sempre al costat de les persones que pateixen.

TERESA CASILLAS

Neuroquímica i educadora

© Synod.va / Lagarica

 SANT FELIU DE LLOBREGAT

La jornada, emmarcada en els actes de celebració del Mil·lenari, va aplegar 575 diaques i preveres amb els seus bisbes

Montserrat reuneix el clergat de les diòcesis amb seu a Catalunya

Bisbes, preveres, diaques i seminaristes de les diòcesis amb seu a Catalunya van omplir la basílica de Montserrat.

MACIÀ GRAU

Montserrat

Fotos: Agustí Codinach

JOAN PLANELLAS

“Aquesta trobada ajudarà a mantenir la convicció de la unitat pastoral de les diòcesis amb seu a Catalunya”

Montserrat es va convertir, el dimecres 30 d'octubre, en el punt de trobada de 575 diaques i preveres d'arreu de Catalunya. Des de primera hora del matí, els visitants del santuari van poder veure com anaven arribant gradualment els membres del clergat català, que van omplir la plaça de Santa Maria a l'espera d'entrar a la basílica. A més dels preveres, els diaques, i els seminaristes, van pujar a la casa de la Mare de Déu també tots els bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya, en la que va ser una gran ocasió per als nous bisbes nomenats pel papa Francesc, com són el dominic fra Xa-

bier Gómez o el recentment ordenat Josep-Lluís Serrano Pentinat, per conèixer el conjunt del clergat català.

Després d'aquest retrobament a la plaça de Santa Maria va començar oficialment la trobada, convocada per la Conferència Episcopal Tarraconense juntament amb l'Abadia de Montserrat, amb motiu del Mil·lenari. Ho va fer amb una missa concelebrada a la basílica de Santa Maria, presidida per Mons. Joan Planellas, arquebisbe de Tarragona i primat. Feia més de vuit anys que el clergat d'arreu de Catalunya no compartia una eucaristia, ja que l'última trobada d'aquesta envergadura es va produir l'abril de 2016, a

Vic. En aquella ocasió, es va convocar per commemorar el centenari de la mort de Josep Torras i Bages, tot i que anteriorment s'acostumava a celebrar cada 3 o 4 anys. Com va explicar durant l'homilia Mons. Joan Planellas, l'origen de la jornada es remunta al segle passat, ja que és una iniciativa del cardenal Vidal i Barraquer. És per això que l'arquebisbe de Tarragona va remarcar la importància de donar continuïtat a aquest esdeveniment, necessari per "mantenir la convicció de la unitat pastoral de les diòcesis amb seu a Catalunya que l'episcopat ha anat fomentant al llarg dels anys".

COM EVANGELITZAR EN L'ACTUAL SITUACIÓ?

Davant dels 575 preveres i diaques que van omplir la basílica, Planellas va aprofitar per plantejar una qüestió cabdal que "va emergint en el nostre pensament des del Concili Provincial Tarraconense": "Com evangelitzar en l'actual situació?"

Per respondre a aquesta pregunta, va explicar als membres del clergat català que és necessària una "preparació personal, i al mateix temps, col·lectiva", per fer possible una Església sinodal i missionera, però va destacar per damunt de tot la necessitat d'acollir els migrants que arriben a les comunitats catalanes: "Cada vegada tenim més persones a les parròquies que provenen d'altres països. Donen vida a moltes de les nostres comunitats. Curiosament, cada vegada tenim més vocacions, tant laicals, com religioses o sacerdotals provinents de fora. Totes elles són un bé i una gràcia de Déu per a l'Església catalana." Aquesta línia de pensament a favor de l'acollida als migrants va ser una constant en l'homilia de Planellas, que fins i tot va demanar als preveres i diaques que es preguntin si realment estan deixant actuar els nouvinguts a les nostres comunitats, ja que "poden actuar de missioners, i al mateix temps ens posen en camí vers un món sense fronteres".

L'ESPIRITUALITAT MARIANA EN LA VIDA D'UN PREVERE

Després de l'eucaristia, que va començar amb unes paraules de benvinguda per part de l'abat de Montserrat, el pare Manel Gasch, el clergat

català es va quedar a la basílica per escoltar la conferència *Espiritualitat mariana en la vida d'un prevere*, impartida per l'arquebisbe Rino Fisichella, proprefecte en la secció de Nova Evangelització del Dicasteri per a l'Evangelització.

Abans de la conferència, però, els assistents van gaudir d'un videomapatge que va omplir de llum i música la basílica. L'espectacle, que és el mateix que es va poder veure durant l'acte d'inauguració del Mil·lenari de Montserrat, el 7 de setembre, havia de servir per cloure la trobada, però per motius logístics es va projectar abans de la conferència.

El videomapatge va donar pas a la ponència de Mons. Rino Fisichella, centrada en l'espiritualitat mariana i amb constants referències al Jubileu del 2025. Fisichella es va adreçar als

preveres catalans per recordar la importància de recuperar la triada formada per la fe, la caritat i l'esperança: "Els sacerdots parlem molt de la fe i de la caritat; lamentablement l'esperança és una estranya en les nostres prediccions i catequesis. Però el Jubileu és una molt bona oportunitat per recuperar l'esperança, que no defrauda, perquè està fonamentada en l'amor."

Fisichella va relacionar la importància de recuperar l'esperança al món on vivim amb la figura de la Mare de Déu, ja que com recorda el papa Francesc, "l'esperança es troba en la Mare de Déu, que en el turment del seu dolor, ofert amb amor, es convertia en la nostra mare de l'esperança". En aquest sentit, va manifestar la necessitat de l'Església de focalitzar la seva mirada en Maria,

ESCAPA'T DE LA PRESSA

Escapa't de la pressa amb el Cremallera i els Funiculars de Montserrat i descobreix més del que t'imagines en un lloc icònic de Catalunya: Montserrat. Viu una experiència única a bord tot contemplant les singulars formes de les muntanyes de Montserrat.

Escapa't de la pressa amb Turistren i viu l'experiència del viatge.

 Cremallera i funiculars de Montserrat

turistren.cat

Mons. Rino Fisichella, durant la seva intervenció.

per tal de viure en la major eficàcia la seva obra d'evangelització" a la qual havia fet referència anteriorment l'arquebisbe Planellas. Seguint la línia de Planellas, Fisichella també va comunicar als preveres que la primera tasca que correspon a la naturalesa de l'Església és l'evangelització: "La vida sacramental és essencial per a la nostra existència, però la naturalesa de l'Església és l'evangelització."

Posteriorment, Fisichella va fer una extensa i completa anàlisi de l'espiritualitat mariana, és a dir, de la fe de Maria, que com va manifestar, té una gran importància en la vida dels capellans i en la realitat de l'Església: "Tota l'Església es pot veure reflectida en la vida de Maria." A través d'aquesta comparació, el cardenal va aprofitar per donar alguns consells

pràctics als sacerdots, des dels més teològics fins als més simples: "Els preveres som tots germans, ens hem de saludar quan ens trobem, sigui on sigui. Encara m'entristeix veure dos sacerdots que es creuen pel carrer i no se saluden. Déu entra a la vida de Maria amb una salutació, i nosaltres, encara que estiguem en un altre país, també ens podem saludar." I com no

podia ser d'una altra manera, va finalitzar amb un missatge d'esperança, recordant que si els cristians vivim en esperança, hi ha futur i, per tant, un llarg camí a recórrer.

La jornada va acabar amb un dinar de germanor, que va ser el punt final a una trobada única que va servir per crear més comunió entre les diòcesis catalanes. ■

RINO FISICHELLA

"La vida sacramental és essencial per a la nostra existència, però la naturalesa de l'Església és l'evangelització"

El primer retrobament del clergat català va tenir lloc a la plaça de Santa Maria.

TERRASSA

La diòcesi de Terrassa celebra les XII Jornades Transmet

Entre els dies 25 i 27 d'octubre la diòcesi de Terrassa va celebrar les XII Jornades Transmet sobre la novetat i actualitat de la fe. Enguany el tema va ser *Com ser una diòcesi sinodal i missionera*.

VIC

40 anys cantant

Diumenge 20 d'octubre, el teatre Cirviànum de Torelló es va omplir per celebrar el concert de cloenda dels 40 anys del Cor de la parròquia de Montserrat. Davant d'un públic entregat, el cor de la parròquia, amb la participació del Grup d'infants de cant Coral de l'Escola Municipal de Música, la Coral Cervià i la Coral del Casal Cívic, van interpretar la *Història de Catalunya*, amb cançons, dirigits per Laura Sureda i acompanyats al piano per Jordi Masip.

GIRONA

Trobada diocesana de preveres i diaques al Collell

Una seixantena de preveres i diaques es van reunir, el 25 d'octubre, al santuari de la Mare de Déu del Collell, patrona del clergat diocesà gironí, per compartir una trobada de germanor. Va comptar amb una missa presidida del bisbe, fra Octavi Vilà, i un dinar. Aquell dia se celebrava, precisament, la festa de l'Aparició de la Mare de Déu en aquell indret.

TORTOSA

Fòrum de pastoral amb joves

El dissabte 27 de setembre va tenir lloc el Fòrum Pastoral de Joves, una jornada d'encontre i de formació organitzada per la Delegació de Joves que estava dirigida especialment als acompanyants d'adolescents i joves de les parròquies i que va comptar amb la presència del bisbe Sergi Gordo. Una jornada molt enriquidora que va servir per donar inici a un nou curs amb energies renovades i per traçar nous camins fent xarxa al nostre bisbat.

SOLSONA

Trobada de l'Hospitalitat de Lourdes al santuari del Miracle

El dia 27 d'octubre, com cada any, quan arriba la tardor, l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes celebrà la seva trobada al santuari del Miracle. Unes seixanta persones s'aplegaren als peus de la Mare de Déu per assistir a la missa. A la sortida els frares del santuari oferiren un refresc a tots els assistents, fent una estona de convivència. Havent dinat s'acomiadaren amb l'hora dels adeus i tothom tornà feliçment a casa seva.

TARRAGONA

Trobada diocesana d'entitats socials a Tarragona

Una cinquantena de representants de les quinze entitats socials de l'arxidiòcesi de Tarragona van participar, el 26 d'octubre, en una trobada organitzada per la Delegació diocesana per a la pastoral social. L'acte va tenir lloc al Centre Tarraconense El Seminari.

LLEIDA

Dia de les Persones en Situació de Sense Llar

Arrels Sant Ignasi ha donat atenció a 1.685 persones en el que portem d'any, 1.185 de les quals estaven en situació de sense llar i 204, sense sostre, segons es va fer públic amb motiu del Dia de les Persones en Situació de Sense Llar. Coincidint amb la diada, Arrels va organitzar una *flashmob* a la plaça Paeria amb més de 150 alumnes dels col·legis Episcopal i Claver per denunciar la situació d'aquestes persones.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Es publica l'obra "La parròquia de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat. 500 anys d'història"

El 25 d'octubre, la catedral-parròquia de Sant Feliu de Llobregat va acollir la presentació d'aquesta obra que recull la història de la parròquia, amb motiu de la celebració del seu 500 aniversari. Es tracta d'una obra de recerca de format divulgatiu que conté més de 125 fotografies, així com il·lustracions, gràfics i quadres elaborats expressament per a aquest llibre.

URGELL

El Col·legi Janer guanya els VIII Premis curtmétratges "Cine con Espíritu"

Alumnes del Col·legi Mare Janer (Principat d'Andorra) han guanyat el primer i tercer premi del VIII Concurs de Curtmetratges *Cine con espíritu*, organitzat per la Subcomissió de Joventut i Infància de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE). El lliurament de premis va tenir lloc durant la presentació de la XXI Setmana de Cinema Espiritual als cinemes Verdi de Madrid amb el lema *Temps d'esperança*, el 25 d'octubre.

José M. Albalad, director del Secretariat per al Sosteniment de l'Església

“Catalunya se situa al podi de comunitats autònomes que més aporten a la guardiola comuna”

IGNASI MIRANDA
ROSA MARÍA JANÉ CHUECA

La campanya de la renda ofereix als contribuents la possibilitat de marcar, dins de l'apartat de l'assignació tributària, la casella del sosteniment de l'Església i la d'altres fins d'interès social. L'Església canalitza a Espanya aquesta i altres fonts de finançament a través del programa Xtants. Recentment José María Albalad, director del Secretariat per

al Sosteniment de l'Església i delegat d'Economia de l'arxidiòcesi de Madrid, va passar pels micròfons de Ràdio Estel per parlar sobre el tema.

Cal sensibilitzar més sobre l'autofinançament?

L'autofinançament el plantejem com una conseqüència. És a dir, per poder obtenir recursos propis en la quantitat necessària per desenvolupar la missió evangelitzadora de l'Església, hem de tenir un suport ampli social i de creients que confien en la nostra tasca, que són conscients del que l'Església és i fa 24 hores al dia, 365

dies a l'any. Fruit d'aquest coneixement sorgeix un compromís que es materialitza de manera diferent segons les persones i les seves possibilitats. Hi ha qui dona el seu temps com a voluntari, qui col·labora econòmicament amb una subscripció periòdica o amb les col·lectes, i els milers de persones que preguen diàriament: aquest és el primer pulmó de l'Església.

La campanya de l'Església per animar els contribuents a marcar la X en la declaració es va basar aquest 2024 en un vídeo sobre un viatge que van fer 15 persones que

no posaven la creu a la casella. Després, la majoria va expressar la decisió de contribuir al sosteniment de l'Església. Com ho valora?

Certament, ha estat un aspecte nou i molt enriquidor tant per als viatgers com per a l'Església. És important la sensibilització, que la gent ens conegui com som, també amb les nostres virtuts i amb els nostres defectes, amb les nostres llums i amb les nostres ombres. Si hi ha ombres és perquè hi ha molta llum. El que hem buscat amb aquest viatge és ser Església en sortida, bastir ponts amb la societat, en concret amb aquells que no formen part de la vida de l'Església i que, fins i tot, tenen prejudicis o experiències realment negatives amb la institució, perquè no s'ha estat a l'alçada en un moment donat amb elles. L'experiència ha estat molt eloqüent: tres de cada quatre viatgers van canviar d'opinió i enguany han marcat la X. Alhora, s'han donat testimonis molt commovedors. S'ha viscut un doble viatge: exterior, on s'han visitat projectes espirituals i socials, però també interior, que hem viscut cada viatger i els organitzadors del viatge, perquè l'Església és present en tots els àmbits de la societat, molts d'ells assedegats d'esperança, de necessitat de suport, i això toca el cor humà.

On van els diners que recapta l'Església?

Els diners que es reben de l'assignació tributària també fan un viatge, un recorregut propi. Cada contribuent que marca la X, un 0,7% d'aquests impostos va a parar a un fons comú, una guardiola, de l'Església a Espanya, i després es reparteix a totes les diòcesis espanyoles segons uns criteris de solidaritat que estableixen els bisbes. Bàsicament, es destinen a finançar l'activitat de l'Església en tres grans àmbits: l'anunci de la fe, la celebració de la fe i la vivència d'aquesta fe.

Catalunya està per sota de la mitjana espanyola en contribuents que marquen la X de l'Església, tot i que va ser la tercera comunitat autònoma que més recursos va aportar a la institució en el darrer exercici. Per què li costa més, al contribuent català, marcar la X?

La lectura positiva és que Catalunya se situa al podi de comunitats autònomes que més aporten a la guardiola comuna. Aquests diners que s'han aportat des de Catalunya

són la clau per al sosteniment de l'Església. A més de l'agraïment, faig una crida a totes aquelles persones que no hi col·laboren per raons diverses perquè ho facin. És important recordar que marcant aquesta casella 105, la casella de l'Església de la declaració de la renda, no es paga més ni es retorna menys. L'únic que canvia és que si la deixes en blanc és l'Estat qui decideix on van aquests diners. Des del 2007 l'Església no rep un sol cèntim dels pressupostos generals de l'Estat, no té una partida fixa. Per tant, l'Església se sosté només gràcies a la col·laboració voluntària de creients i de persones de bona voluntat que ens volen donar suport. Sense aquesta col·laboració, l'Església no es pot sostenir. Si ningú marqués la X, l'Església rebria zero

euros. És molt important, de cara a aquest sosteniment de l'Església, la pluralitat de fonts d'ingressos. És aquí on fem aquesta crida i aquesta sensibilització per dir que val la pena i per retre comptes de què fem amb tots aquests diners. Cal insistir en aquesta comunicació, no només en el pla institucional, sinó també personal, de cada catòlic, de cada cristià, a les seves xarxes, a la seva vida diària, etc. Aquesta és la grandesa de l'Església, que és la suma, som pedres vives. ■

“Hem buscat ser Església en sortida, bastir ponts amb la societat”

Campanya de Càritas per respondre a l'emergència provocada per les inundacions a València i Albacete

Solidaritat i esperança cristiana per als afectats pel devastador temporal

© Agència Catalana de Notícies

La Unitat Militar d'Emergència desplegada a València per ajudar la població damnificada.

REDACCIÓ

Al tancament d'aquesta edició, eren més de noranta persones mortes el tràgic balanç del temporal de pluges i inundacions que va assolir el País Valencià i Castella-la Manxa fa més d'una setmana. Mons. Enrique Benavent, arquebisbe de València, va ser entrevistat en directe el dimecres 30 d'octubre en el programa *El Matí a Ràdio Estel*, poques hores després de la tragèdia. El prelat va voler traslladar "un missatge de solidaritat i esperança cristiana" a tots els afectats pel temporal. I va afegir que "tenen l'afecte i la solidaritat de tots

els valencians i de tots els cristians".

L'arquebisbe de València va oficiar, el mateix 30 d'octubre, la missa de dos quarts d'onze del matí, des de la basílica de la Mare de Déu dels Desemparats, per tots els afectats per la DANA.

"Prego per les víctimes, els seus familiars i tots els afectats per aquestes inundacions. Treballem tots units per restablir la normalitat com més aviat millor. Experiències com aquesta ens recorden la fragilitat de la nostra condició humana i ens obren a l'esperança de la vida eterna al cel", va escriure el cardenal Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona, en el seu compte de la xarxa X.

De la seva banda, el president i el secretari general de la Conferència

Episcopal Espanyola, Mons. Luis Argüello i Mons. Francisco César García Magán, van enviar sengles cartes de suport a l'arquebisbe de València i a l'administrador diocesà d'Albacete, Julián Ros, per mostrar-los el seu "dolor i proximitat davant la tragèdia". I el papa Francesc, en un missatge adreçat a Argüello, va voler mostrar la seva proximitat i pregària per totes les víctimes.

Mentre arribaven les mostres de suport i la pregària per les víctimes, Càritas posava en marxa la seva tasca caritativa i solidària. Així, a través de Càritas espanyola es va centralitzar una campanya d'ajuda econòmica: SANTANDER ES4500491892642110553738 / SABADELL ES5400810216700002187226 ■

JOSEP MIRÓ I ARDÈVOL
President d'e-Cristians

La mort només és el canvi cap a una vida millor si has seguit “el camí, la veritat i la vida”, que és Jesucrist

La vida després de la mort

El doctor Manuel Sans Segarra, metge jubilat, antic cap de Cirurgia Digestiva de l'Hospital Universitari de Bellvitge, omple teatres amb un tema en el qual treballa des de fa anys: el de la vida després de la mort, a partir d'una àmplia recopilació de les experiències de persones que han estat durant uns instants en mort clínica i han retornat a la vida. A aquesta temàtica, hi ha dedicat un llibre: *La supraconsciència existe: Vida después de la vida*.

El que experimenten i veuen les persones que han passat per aquesta condició forma part ja d'una extensa literatura mèdica, que té detractors; aquells que creuen que tot és explicable per raons naturals —tot i que alguns aspectes continuen orfes d'una bona raó— i aquells que assumeixen que es tracta de fenòmens no explicables sota paràmetres ordinaris i que requereixen una altra mirada, sigui la de la supraconsciència o sigui la de la realitat de Déu.

El fet que un metge jubilat ompli teatres crec que assenyala l'interès, no tant per la mort, com per l'esperança. Una cosa evident per a la majoria dels creients, i que és part fonamental del Credo catòlic. De fet, una de les causes de l'expansió del cristianisme durant els primers segles, malgrat les condicions objectives adver-

ses, residia en la fe en aquesta esperança: la mort només és el canvi cap a una vida millor si has seguit “el camí, la veritat i la vida”, que és Jesucrist. Es tracta, en definitiva, d'assolir el cel, la vida eterna i la resurrecció. Era, i és, un missatge molt potent d'alegria i de sentit per viure, fins i tot —sobretot— en la desgràcia. Una esperança lligada a la misericòrdia; la de Déu, a la qual hem de correspondre, al perdó que rebem i que hem de ser capaços de practicar, al reconeixement de la culpa, el penediment necessari i la reparació del mal comès. Tot això, que té una formidable i positiva traducció en aquest món, forma part d'un bloc solidari de la fe amb la vida perdurable.

Però, per raons que se m'escapen, l'Església, en la seva paraula més habitual, ha deixat aquesta qüestió fonamental de la vida després de la mort en un tercer pla, i gairebé només ho tracta habitualment als funerals. S'ha decantat per una tradició mundana de bon fer en la vida corrent, com si tingués un fals pudor en confessar i promoure el coneixement que la vida i la felicitat eterna estan a l'abast de tothom, seguint el camí adequat.

Recuperar aquesta part fonamental de la Bona Nova de Jesucrist com a ariet davant la desorientació del món hauria de ser un imperatiu per a una Església que es vol en sortida. ■

Les Filles de Sant Josep i Sant Joan de Déu s'han unit per posar en marxa la Casa AVIDI, a Calella

PROJECTE INTERCONGREGACIONAL PER A DONES SENSE LLAR

CARME MUNTÉ MARGALEF

Calella

Visitem la població maresmenca de Calella un dia entre setmana del mes de setembre. Fa bon temps i per la presència nombrosa de turistes qualsevol diria que som en plena temporada. Nosaltres, però, no venim a fer turisme sinó a visitar la casa de les Filles de Sant Josep, que el seu fundador, el pare Francesc Xavier Butinyà, va fundar el 13 de febrer del 1875 —l'any vinent celebraran 150 anys. I així com en els orígens Butinyà va fundar els Tallers de Natzaret, per afavorir la promoció de la dona, actualment la Casa AVIDI continua amatent al carisma fundacional de proporcionar una vida digna a les persones que s'hi acullen.

La Casa AVIDI, que es va inaugurar el 10 de maig passat, és el fruit de la col·laboració de dues congregacions, les Filles de Sant Josep i Sant Joan de Déu, amb l'objectiu compartit d'acollir quinze dones grans en situació de sensellarisme.

“Poder treballar en xarxa amb una altra congregació amb qui compartim valors és molt important, estem donant resposta al nostre carisma”, ens diu Puri Rojo, germana de les Filles de Sant Josep i coordinadora del projecte AVIDI, que forma part del Programa Malla de Sant Joan de Déu Serveis Socials, un ecosistema de protecció a la dona sense llar.

I és així, acompanyats de la Puri, com visitem la casa, amb les seves quinze habitacions i els espais comuns: la cuina, el menjador, la terrassa, la sala d'estar o la zona de reunions i tallers. “Juntament amb l'Associació per a la Inclusió de la Dona, que pertany a la nostra congregació, fem activitats lúdiques i de formació, com informàtica o formació humana.”

Puri Rojo impartint un curs de formació humana.

SOY

- HIPÓCRITA
- SUPERVIVIENTE
- BUEN CORAZÓN
- NERVIOSA

PIENSAN

DICEN

Agustí Codinach

Carmen Castillo amb altres usuàries de la casa.

Comunicació Sant Joan de Déu

Foto de família dels religiosos responsables d'AVIDI el dia de la inauguració, el 10 de maig.

El perfil de les usuàries és el d'una dona sola, d'edat avançada, de 45 anys en endavant, en situació administrativa irregular i sense llar, però amb gran autonomia. "Són dones autònomes que les ajudem a tirar endavant. La idea és que visquin aquí durant una mitjana de dos anys amb l'objectiu de la total autonomia", remarca la coordinadora, que posa en valor les millores que estan tenint les dones en poder disposar d'un espai residencial estable i en un entorn acollidor com és Calella, que compta amb un teixit associatiu consolidat i unit. També és molt important l'ambient de família i de companyonia que es crea entre elles.

Les dones arriben a AVIDI derivades d'altres recursos, com el Centre Residencial d'Inclusió La Llabor, també de Sant Joan de Déu; el projecte el Lloc de la Dona, de les Germanes Oblates, o dels Serveis Socials del Consell Comarcal del Maresme.

És el cas de Carmen Castillo, de 60 anys, que després d'una mala experiència en un alberg de l'Ajuntament de

Barcelona, va entrar a la casa La Llabor, de Sant Joan de Déu: "Hi vaig estar molt més tranquil·la, ben atesa i amb millors condicions de vida i de tracte." Després, va arribar a AVIDI: "Aquí em sento molt a gust i molt ben acompanyada, tenim un ambient de família."

Carmen Castillo era advocada funcionària pública de Veneçuela però el 2020 va haver d'emprendre el camí de l'exili per culpa de la persecució política: "Treballava a l'Institut Veneçolà de la Seguretat Social i em demanaven de fer coses irregulars. Com que m'hi vaig negar van llençar contra mi una persecució terrible, em van intentar matar en tres ocasions, vaig vendre tot el que tenia i vaig fugir."

Va arribar a Espanya el març del 2021 i li va ser autoritzada la residència per raons humanitàries. Després de treballar en diverses ocupacions —"Vaig començar fent de castanyera"— ara percep la Renda Garantida de Ciutadania, tot i que insuficient per poder accedir a un habitatge en condicions. Per això, l'estabilitat i l'acolliment

que ha trobat a AVIDI són el millor passaport per a una vida digna.

ACTE D'INAUGURACIÓ

L'acte d'inauguració d'AVIDI va tenir lloc el 10 de maig. En la trobada van participar representants de les Filles de Sant Josep, Sant Joan de Déu Província d'Espanya i Sant Joan de Déu Serveis Socials Barcelona. En un ambient distès van poder compartir mirades sobre com acompanyar persones en situació vulnerable i la importància del treball en aliança. La superiora general de les Filles de Sant Josep, Maria Zulma Carrera, va recordar que les aliances són "motiu d'esperança" i va posar en valor que les dues congregacions tinguin un "llenguatge similar" que permet desenvolupar el projecte amb molta entesa.

El germà Jose Luis Fonseca, primer conseller provincial de Sant Joan de Déu Província d'Espanya, va destacar que el projecte respon al compromís de l'orde de "teixir xarxes de solidaritat tal com ens demana el papa Francesc". Emili Bargalló, director de la Unitat Territorial I de Sant Joan de Déu Província d'Espanya, va destacar que "els espais són guaridors" i a la Casa AVIDI s'ha pogut comprovar aquest fet, ja que en els mesos de funcionament ja hi ha hagut canvis significatius en les dones que hi viuen.

Salvador Maneu, director de Sant Joan de Déu Serveis Socials Barcelona, va explicar que AVIDI permet complir "l'anhel d'estabilitat" que necessiten les dones, alhora que "disposen d'un entorn dinàmic que permet el seu progrés social" i va recordar que "a AVIDI hi viuen 15 dones, però és un projecte obert al poble". ■

PURI ROJO

"Poder treballar en xarxa amb una altra congregació amb qui compartim valors és molt important"

CARMEN CASTILLO
"Aquí em sento molt a gust i molt ben acompanyada, tenim un ambient de família"

I SI EL QUE BUSQUES ÉS AL TEU INTERIOR?

Tots tenim una vocació.
Busca al teu interior i descobreix
el pla que Déu té per a tu.

Prepara't per a la recerca
més important de la teva vida a
buscaentuinterior.es

10/NOV
DIA DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA
(JORNADA DE GERMANOR)

El bisbe té el deure de pensar i proveir les necessitats del conjunt, tot agraïnt també la col·laboració econòmica de tots

Diada de l'Església diocesana

**JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL**

Arquebisbe metropolità
de Tarragona i primat

Benvolgudes i benvolguts, avui celebrem la Diada de l'Església diocesana. És un bon moment per fer memòria de tot el que s'ha fet a l'arxidiòcesi al llarg d'aquest any i, al mateix temps, ajudar a formar la nostra consciència de cara al finançament de l'Església.

Des del Departament d'Economia de l'arxidiòcesi s'està fent un ingent esforç per redreçar una situació d'inèrcia d'anys que ens ha fet pensar que anàvem sobradament folgats. També palpo un bon esforç de moltes parròquies per contenir la despesa i centrar-se en allò que és essencial. Intueixo també el redreçament que fan molts mossens en delegar la gestió dels béns i l'administració econòmica als laics i laïques per poder-se dedicar més directament al seu ministeri. Però, en aquest punt,

no em vull limitar a una llista d'agraïments, donat que tots treballem per al mateix amo. L'Església la formem tots. La diòcesi no és l'empresa del bisbe, encara que aquest en té l'última responsabilitat. No m'imagino els Apòstols fent programes, passant comptes i confeccionant pressupostos, sinó predicant la Paraula de Jesús i, en conseqüència, la comunicació de tota mena de béns. Ara bé, si segons els documents de l'Església, el bisbe té l'última responsabilitat, sí que té el deure de pensar i proveir les necessitats del conjunt, tot agraïnt també la col·laboració econòmica de tots.

Si reculem en el temps, reconeixem que el sistema d'economia que estava en voga ens havia malacostumat. En part, era l'Estat el qui, per compensar el fet de la desamortització del segle XIX, estava compromès en el manteniment de les parròquies. Per complementar aquesta aportació, del tot insuficient, hi havia unes solucions que ara trobaríem discriminatòries, com les categories establertes en els enterraments, que ara ens farien vergonya. Fins i tot, en alguns llocs, els diners marcaven la durada del repic de campanes en els bateigs. I, encara, existia el sistema benefactor, en què una persona o família, acabava tenint un capellà al seu servei.

Sortosament, les coses han can-

viat, però podrien ser millors. Una part important dels recursos de l'arxidiòcesi provenen dels diners dels contribuents que marquen la creueta a l'Església catòlica en la casella corresponent de la seva declaració de la renda anual. L'altra part dels diners es recullen de les aportacions directes dels fidels.

Les necessitats econòmiques de les persones dedicades a ple temps al servei de l'Església continuen, com continua l'activitat pastoral que comporta les consegüents despeses, i continua la costosa i feixuga càrrega del manteniment i reparació de temples, rectories i locals parroquials, i no sempre les comunitats locals tenen la capacitat suficient per afrontar-les. Convé fer rendir molt millor aquells béns que no es destinen directament a activitats pastorals. Ens convé un canvi de mentalitat des de la globalitat diocesana i no tant des de la mirada solitària del propi campanar.

Els qui estimem l'Església, perquè ens sabem Església, hem d'examinar-nos sobre la responsabilitat que tenim de solidaritat amb ella. Les lleis civils estableixen uns canons obligatoris per a la bona marxa del país i de les poblacions. En canvi, l'Església viu i es mou per la voluntat i la generositat dels qui la formem i també dels qui valoren la seva labor.

Ben vostre. ■

A les portes de l'any Jubilar 2025
ens cal ser missatgers d'esperança
enmig del món

“Cridats a ser signes tangibles d'esperança” (*Spes non confundit*, 10)

FRA OCTAVI
Bisbe de Girona

L'Església ens convoca a viure aquest diumenge el Dia de l'Església Diocesana, altrament coneguda com a Jornada de Germanor. Una Església de la qual formem part, que està feta de pedres vives que som cadascun de nosaltres. Així, sant Pere escriu: “Vosaltres, com pedres vives, sou edificats per Déu com a temple de l'Esperit perquè formeu una santa comunitat sacerdotal que ofereixi víctimes espirituals agradables a Déu per Jesucrist” (1Pe 2,5).

Formar part d'una comunitat vol dir sentir-se'n part integrant, conscients de la nostra responsabilitat vers ella i alhora sentir el

goig de formar-ne part. L'Església som tots i cadascun dels integrants del poble batejat, i l'Església té, per la seva mateixa naturalesa, vocació d'universalitat. Viure la nostra vocació de seguidors del Crist és ser corresponsables del caràcter missioner de l'Església. Nosaltres també som avui cridats per Crist a portar la Bona Nova a tots els homes i dones de bona voluntat i a esmerçar-hi els recursos que calgui.

Ho hem de viure amb la mateixa senzillesa que la comunitat apostòlica, en què “la multitud dels creients tenia un sol cor i una sola ànima, i cap d'ells no considerava com a propis els béns que posseïa, sinó que tot estava al servei de tots” (Ac 4,32). Una realitat que feia exclamar a sant Pau: “Les comunitats de Macedònia i d'Acaia van decidir de fer una col·lecta per ajudar els pobres que hi ha enmig del poble sant que viu a Jerusalem. Elles ho van decidir així, però és que hi tenien una obligació” (Rm 15,26-27).

Viure la nostra vocació de cristians dins de l'Església, a la qual hem estat incorporats per baptisme, és

correspondre a l'amor que Crist ens ha mostrat, un amor fins a l'extrem de donar la seva vida per nosaltres. La vida té ple sentit vivint-la des de la fe. Si Déu ens ha creat per amor i ens ha cridat a una missió, nosaltres hem de ser transmissors d'aquest amor i fer-lo arribar fonamentalment als qui més el necessiten, als qui no tenen allò necessari per viure. La fe és indestruïble de la caritat, i ambdues no es poden viure sense l'esperança.

A les portes de l'any Jubilar 2025 ens cal ser missatgers d'esperança enmig d'un món on el soroll ensordeix i malda perquè no escoltem la veu de Déu, que ens crida a viure la nostra fe en germanor i solidaritat. Escriu el papa Francesc en la butlla de convocatòria: “L'Any Jubilar, estem cridats a ser signes tangibles d'esperança per a tants germans i germanes que viuen en condicions de penúria” (*Spes non confundit*, 10).

Aquesta jornada d'avui ens convida a viure la solidaritat entre germans, solidaritat amb la mateixa Església diocesana i les seves necessitats, germanor a la fi entre tots els creients. ■

CONSULTORI BÍBLIC

Tan important és llegir els textos en el seu context?

QUIQUE FERNÁNDEZ

Coordinador d'Escola d'Animació Bíblica

Fàcilment se'ns addueix que a les celebracions, tant de l'Eucaristia com d'altres sagraments, se'ns ofereix la lectura d'un passatge tan parcial com aparentment descontextualitzat. L'argument oblida igual de fàcilment que precisament l'homília ha d'ajudar a embastar la lògica breuetat del passatge amb l'enorme i vast univers de la nostra fe.

Prenguem com a exemple Mc 10,35-45, proclamat el diumenge XXIX. Els dos germans, Jaume i Joan, sol·liciten a Jesús que els concedeixi ser a la glòria a la seva dreta i esquerra. No obstant, en el seu paral·lel sinòptic, Mt 20, la petició sorgeix de la mare dels dos germans. Sigui d'una manera o altra, els altres deu s'indignen. La qüestió és que seran altres passatges, tant d'aquest com d'un altre evangeli, els que ens ajudaran a comprendre millor.

Si ens traslladem a Lc 9,54-56 trobem que dos deixebles proposen a Jesús: "Vols que diguem que baixi foc del cel i els consumeixi?" Evidentment, Jesús sempre Misericòrdia, els renya. I ves per on que tots dos deixebles són... els mateixos! Jaume i Joan! Jesús, tal com ens relata Mc 3,17, ja els havia posat com a sobrenom els "fills del tro".

A Mc 9, en la Transfiguració al mont Tabor, es manifesta la glòria de Déu en el seu Fill Jesús, i al seu costat hi ha Moisès i Elies. Jaume i Joan ho saben bé perquè ells hi eren. Pretenen ara els germans ocupar el lloc d'aquests dos grans profetes?

La millor eina per interpretar la Bíblia és la Bíblia mateixa, llegida, interpretada i compresa des de la pròpia coherència. La lectura parcial, esbiaixada, ens pot conduir a conclusions errònies, de vegades fins i tot greus.

PER A CONSULTES:

redaccio@catalunyacristiana.cat

COMENTARI DE LA PARAULA

Escoltant Jesús de bon grat

CONCEPCIÓ HUERTA

Biblista

Il·lustració: Glòria Monés

El text de l'evangeli d'aquest diumenge (Mc 12,38-44), pràcticament a les acaballes de l'any litúrgic, ens posa davant dels ulls i del cor, dues escenes a manera de díptic, dues actituds que no ens són desconegudes, reprovable la primera i lloable la segona. Jesús és al Temple instruint una "gran gentada que l'escolta de bon grat" (Mc 12,37b). En aquesta ocasió, la instrucció reclama l'observació dels qui l'envolten.

En la primera escena Jesús posa en alerta els oients: "Aneu amb compte amb els mestres de la Llei." Alerta amb l'actitud d'aquells que es vanaglorien d'un fals prestigi institucional, passejant-se amb llargues vestidures, reclamant l'atenció i admiració dels senzills del poble que, reconeixent-los autoritat, els ofereixen ocupar els primers llocs a les sinagogues i en els banquets. Jesús posa en evidència la falsedat d'aquell prestigi aparent. És fingit i amaga un cor eixorc per què, *de facto*, aquells mestres de la Llei "devoren els béns de les vídues i fan veure que pregunten llargament". Pel seu capteniment "seran judicats amb més rigor", sentència Jesús.

En la segona escena, Jesús és al Temple assegut "davant la sala del tresor mirant com la gent tirava diners". Gent de tota l'escala soci-

al, entre les quals, les viudes, que a Israel per la pèrdua del marit esdevien desamparades, mancades de recursos. Jesús observa que "molts rics hi tiraven molt", aquest fet no li crida l'atenció. En canvi, sí que el commou una "viuda pobre" que hi tira "dues petites monedes de coure". En aquest cas, el Mestre reclama l'atenció dels deixebles. La seva observació és profunda, perquè no esbrina el valor de les aportacions, sinó quin és l'impuls, la intenció interior que les genera, per això conclou que l'aportació de la viuda pobre és superior a la de tots els altres!, perquè "tots han donat el que els sobrava; ella, en canvi, ha donat el que necessitava, tot el que posseïa, tot el que tenia per viure". Quin contrast!, el que relliga les dues escenes: mestres de la Llei que empobreixen les viudes i fan veure que pregunten; i una viuda que ho dona tot perquè se sap emparada per Déu.

El missatge de Jesús reclama un cop més la nostra atenció. Una atenció posada en el més íntim de nosaltres, en el cor, "d'on surten les intencions dolentes" (Mc 7,21), però també les bones! No ens en refiem. No donem cabuda en el nostre interior a l'orgull, la cobdícia, ni a la hipocresia. Donem-l'hi tota al despreniment, la humilitat i la sinceritat. ■

Diumenge XXXII de durant l'any

Lectura primera

1Re 17,10-16

La viuda va fer un panet i el donà a Elies

Lectura del primer llibre dels Reis

En aquell temps el profeta Elies se n'anà a Sarepta. Quan arribà a l'entrada del poble hi havia allà una viuda que recollia llenya. Elies la cridà i li digué: "Porta'm, si et plau, una mica d'aigua per beure." Mentre l'anava a buscar, Elies la tornà a cridar i li digué: "Porta'm, també, un tros de pa." Ella respongué: "Per la vida del Senyor, el teu Déu, et juro que no en tinc gens. Només tinc un grapat de farina i una mica d'oli. Ara estava recollint aquests branquillons i anava a fer pa per a mi i per al meu fill. Ens el menjarem i després morirem de fam." Elies li respongué: "No tinguis por. Fes-ho tal com dius, però primer fes un panet per a mi i dona-me'l. Després ja en faràs per a tu i per al teu fill. Això diu el Senyor, Déu d'Israel: No es buidarà el pot de la farina ni s'abaixarà l'oli de la gerra fins al dia que Senyor enviarà la pluja al país." Ella va fer tal com Elies li havia dit, i durant molts dies, tant ella com la seva família van poder menjar: no es va buidar el pot de la farina ni s'abaixà l'oli de la gerra, tal com el Senyor ho havia dit per boca d'Elies.

Evangelí

Mc 12,38-44

Aquesta viuda pobre és la que ha donat més que tots

Lectura de l'evangelí segons sant Marc

En aquell temps, Jesús, [instruint la gent els deia: "No us fieu dels mes-

Salm responsorial

145

El Senyor, que es manté fidel per sempre,
fa justícia als oprimits,
dona pa als qui tenen fam.
El Senyor deslliura els presos. R.

R. Lloa el Senyor, ànima meva.
O bé: *Al-leluia*.

El Senyor dona la vista als cecs,
el Senyor redreça els vençuts.
El Senyor estima els justos;
el Senyor guarda els forasters. R.

Manté les viudes i els orfes,
i capgira els camins dels injustos.
El Senyor regna per sempre,
és el teu Déu, Sió, per tots els segles. R.

tres de la Llei. Els agrada de passejar-se amb els seus vestits, i que la gent els saludi a les places, que els facin ocupar els primers seients a les sinagogues i els primers llocs a taula; devoren els béns de les viudes i, al moment de l'oració, per fer-se veure, es posen filactèries ben llargues. Són els qui seran judicats més rigorosament."]

Estant assegut al temple, davant

Lectura segona

He 9,24-28

Crist va ser ofert una sola vegada, quan va prendre damunt seu els pecats de tots

Lectura de la carta als cristians Hebreus

Crist no ha entrat en aquell santuari, a imatge del veritable, fet per mà d'homes, sinó que ha entrat al cel mateix, i s'ha presentat davant Déu per nosaltres. El gran sacerdot entra cada any al santuari amb una sang que no és la seva. Crist, en canvi, no s'ha d'oferir moltes vegades, altrament hauria hagut d'anar sofrint la seva passió des de la creació del món. De fet no ha aparegut fins ara, a la fi dels temps, a oferir-se ell mateix una sola vegada, com a víctima per abolir el pecat. Els homes morim una sola vegada, i després de la mort ve el judici. Semblantment el Crist va ser ofert una sola vegada, quan va prendre damunt seu els pecats de tots. Després tornarà a revelar-se, no ja per raó dels pecats, sinó per salvar aquells qui esperen el moment de rebre'l.

Al-leluia

Feliços els pobres en l'esperit:
el Regne del cel és per a ells

la sala del tresor, Jesús mirava com la gent hi tirava diners. Molts rics hi tiraven molt, però vingué una viuda pobre que hi tirà dues monedes de les més petites. Jesús cridà els deixebles i els digué: "Us dic amb tota veritat que aquesta viuda pobre és la que ha donat més de tots; els altres han donat del que els sobrava, però ella, que ho necessitava per a viure, ha donat tot el que tenia." ■

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santorals i altres celebracions

CICLE LITÚRGIC B; FERIAI II
TEMPS DE DURANT L'ANY
SALTERI: SETMANA 4

Novembre

10. DIUMENGE

Diumenge XXXII de durant l'any, Verd.
Lectures: 1 Reis 17,10-16 / Salm 145 /
Hebreus 9,24-28 / Marc 12,38-44. A
Solsona: **Dedicació de l'església cate-**
dral (S), *Blanc*
SANTORAL: Andreu Avel·lí, prev.;
Teopista, vg.; Tiberi, mr.

11. DILLUNS

Sant Martí de Tours, b. (MO), *Blanc*.
Lectures: Titus 2,1-9 / Salm 23 / Lluç
17,1-6
SANTORAL: Menna, mr.; Teodor
l'Estudita, ab.

12. DIMARTS

Sant Josafat, b. i mr. (MO), *Vermell*.
Lectures: Titus 2,1-8.11-14 / Salm 36
/ Lluç 17,7-10
SANTORAL: Emilià de la Cogolla,
erm.

13. DIMECRES

Fèria, *Verd*. O bé, **Sant Leandre, b.**
(ML), *Blanc*. Lectures: Titus 3,1-7 /
Salm 22 / Lluç 17,11-19

SANTORAL: Dídac d'Alcalà, rel.; En-
nata, vg.; Estanislau de Kostka, rel.;
Homobò, Nicolau I el Gran, p.

14. DIJOUS

Fèria, *Verd*. Lectures: Filèmon 7-20 /
Salm 145 / Lluç 17,20-25. A Solsona:
Sant Lleó el Gran, p. i dr. de l'Església
(MO), *Blanc*
SANTORAL: Esteve Teodor Cuénot, b.
i mr.; Josep Pignatelli, prev.; Serapi,
mr.; Veneranda, vg.

15. DIVENDRES

Fèria, *Verd*. O bé, **Sant Albert el Gran, b.**
i dr. de l'Església (ML), *Blanc*. Lectures:
2 Joan 4-9 / Salm 118 / Lluç 17,26-37
SANTORAL: Eugeni, b.; Leopold, rei

16. DISSABTE

Del dissabte, *Verd*. O bé, **Santa Marga-**
rida d'Escòcia (ML), *Blanc*. O bé, **Santa**
Gertrudis, vg. (ML), *Blanc*. O bé, **Me-**
mòria de Santa Maria en dissabte (ML),
Blanc. Lectures: 3 Joan 5-8 / Salm 111
/ Lluç 18,1-18
SANTORAL: Edmon, b.

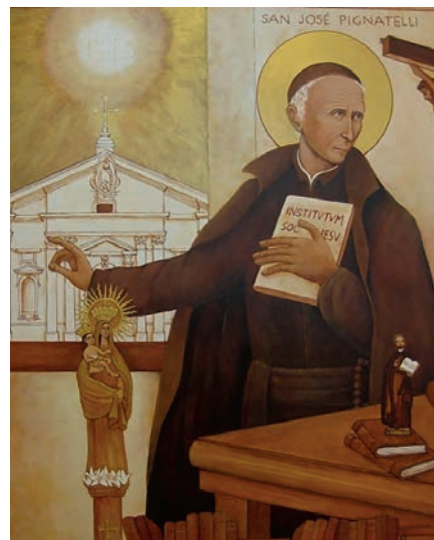

El Sant 14 de novembre

Josep Pignatelli, confessor

Josep Pignatelli era un confessor jesuïta, conegut per ser un dels restauradors de la Companyia de Jesús després de la seva supressió l'any 1773. Tot i ser de família italiana, va néixer a Saragossa l'any 1737, i va entrar a l'orde dels jesuïtes quan només tenia quinze anys. Quan els jesuïtes van ser suprimits per ordre del Papa a causa d'una intensa pressió dels monarques europeus, Pignatelli es va traslladar a Bolonya, on va viure durant dues dècades. El 1799 va decidir obrir un nou noviciat semioficial per als jesuïtes, posant d'aquesta manera les bases per a la restau-

ració eventual de la Companyia de Jesús, que es va fer efectiva gràcies al papa Pius VII, el 1814. Per aquest motiu anys després, Pius XI el va descriure com un sacerdot de "santedat vigorosa", i el va anomenar el "restaurador dels jesuïtes", tot i que Pignatelli no va veure la restauració completa, ja que va morir el 1811, tres anys abans de la restauració formal de l'orde. Va ser beatificat pel mateix Pius XI el 21 de maig de 1933, i canonitzat el 12 de juny de 1954. Les seves relíquies es poden venerar a Roma, a l'Església del Gesù, la primera església jesuïta d'aquesta ciutat. ■

MERCÈ SOLÉ
(msoletey@gmail.com)

Jesús continua plantejant la Bona Notícia com una qüestió que afecta la vida real i quotidiana de les persones més pobres en l'ara i aquí

La dura estada de Jesús a Jerusalem

Som a les acaballes de l'any litúrgic. De fet, el fragment de l'evangelí (Mc 12,38-44) que llegim aquest diumenge 32 de durant l'any és el darrer que correspon a la lectura continuada, amb alguns salts, del relat de Marc que hem anat fent durant aquest cicle B. Perquè diumenge vinent abordarem el text que tradicionalment tancava l'any litúrgic abans que, amb la reforma litúrgica, la festa de Crist Rei ocupés aquest espai. És el judici final: Mc 13,24-32.

De fet, l'evangelí d'avui se situa ja en l'ambient tens de Jerusalem, on Jesús ja ha fet entrada (Mc 11). Des d'aquest moment fins a la passió, el relat de Marc reflecteix el contrast entre l'ensenyament de Jesús i l'actitud dels guardians de l'ortodòxia religiosa, que s'han relaxat en uns aspectes i encarcerat en uns altres, de manera que Jesús els retreu constantment i sense embuts la seva hipocresia i manipulació de Déu en benefici propi. Des dels mercaders del temple als mestres de la llei. Aquesta tensió també es manifesta en les interpel·lacions que uns i altres fan a Jesús per tal de fer-lo caure en alguna contradicció que els doni peu a una condemna. Aquí se situen el qüestionament de l'autoritat de Jesús, les preguntes sobre el tribut al Cèsar i els debats teològics sobre la resurrecció o sobre les prioritats de Jesús.

Jesús se'n va sortint amb enginy però,

més enllà d'això, continua plantejant la Bona Notícia no com una discussió etèria o ritual sobre Déu, sinó com una qüestió que afecta la vida real i quotidiana de les persones més pobres en l'ara i aquí. I alhora es va fent conscient que ben aviat vindran temps molt difícils i va agafant una perspectiva escatològica que aporta sentit i perspectiva al patiment que veu venir.

En aquest sentit, avui la litúrgia se centra en el contrast entre l'actitud dels mestres de la llei, tan satisfets de si mateixos i alhora tan arrogants, que viuen d'un sentit institucional i religiós pervertit, i la de la vídua pobra, que aporta al temple tot el que té. I el text enllaça encara amb el de la vídua de Sarepta (1R 17,10-16), on el profeta Elies pot sobreviure gràcies a la confiança i generositat d'algú que no té res. Són dues dones, vídues i pobres. Una d'elles estrangera. I tot i això, capaces d'acollir el Regne de Déu i de mantenir la seva fe malgrat la seva pròpia vulnerabilitat.

Una interpel·lació per a tots nosaltres, tant si formem part de l'elit eclesial com si no, contra la temptació de pontificar des de la complaença i la seguretat del nostre entorn, de refugiar-nos en una mena de balneari espiritual que ens porti només equilibri i satisfacció personal, i sense arriscar ni temps, ni esforç, ni diners perquè la Bona Nova ho sigui de debò per a tothom. ■

Multitudinària Jornada diocesana a Tortosa

Unes 750 persones van assistir a la jornada.

JOAQUIM AMARÉ I MORALES

Des que va iniciar el seu ministeri episcopal a Tortosa el setembre de l'any passat, el bisbe Sergi sempre ha donat mostres d'exercir la seva responsabilitat com a pastor de la nostra diòcesi sinodalment, caminant junts. Ja ens ho va dir en la seva homília de presa de possessió que no actuaria com un "franc-tirador" ni com un "genet solitari".

Cohherent amb aquestes premisses, el bisbe Sergi ens va convocar el dissabte 19 d'octubre, a l'edifici del Seminari de Tortosa, a una Jornada diocesana que, sota el lema "Caminem junts plens d'esperança", proposava un exercici de discerniment sobre

com ser Església diocesana, sinodal i missionera.

Prop de 750 persones, provinents de desenes de poblacions dels quatre punts cardinals de la diòcesi van respondre a la crida del nostre bisbe. Una jornada en què van participar laics i laiques, religiosos i religioses, diaques i sacerdots diocesans, "per fer camí junts en una Església missionera i esperançada".

Al principi de la jornada, per part dels responsables de la fase diocesana del Sínode, es va posar de manifest tota la feina feta d'ençà l'any 2021 fins arribar al dia d'avui, en què, novament convocats pel papa Francesc, s'està portant a terme la segona fase dels treballs sinodals.

A mig matí tots els participants es

van integrar en els diferents tallers de diàleg preparats per l'organització, dinàmiques de grup, presentacions... per reflexionar sobre el significat del lema de la trobada.

Precisament aquesta era la voluntat dels òrgans de sinodalitat de la diòcesi en el moment d'establir com volíem que es desenvolupés la jornada: es tractava "de traçar junts aquests camins que ens permetran recorre'ls més i millor com a Església sinodal en comunió, participació i missió". I així ho va plasmar la comissió organitzadora. Tot això volem fer-ho en el marc del Jubileu 2025 convocat pel papa Francesc. Un Jubileu en què el Sant Pare ens convida a ser "pelegrins d'esperança".

El bisbe Sergi ens convida a caminar junts "amb mirada de fe" i fer nostre "aquest instrument de treball durant aquest curs pastoral, en ple Jubileu 2025, com a pelegrins d'esperança". El Jubileu és una "ocasió preciosa per discernir com ser Església diocesana, més sinodal i més missionera".

En el decurs de la jornada es va oferir a tots els diocesans, com a instrument de treball, pregària i discerniment en aquest nou curs pastoral, el document *Caminem junts plens d'esperança. Com ser Església diocesana, sinodal i missionera*. Vam cloure la jornada amb una eucaristia d'acció de gràcies al Pare per tot el que havíem viscut i compartit al llarg de la jornada. Som poble de Déu, poble en marxa, junts fem camí. ■

 Club Nous Amics

LLUMS DE NADAL A LA TOSCANA

Del 9 al 13 de desembre del 2024, viu l'experiència dels tradicionals mercats nadalencs

**No et quedis sense plaça
i reserva ja amb els preus especials
per als membres del Club Nous Amics!**

*Viatge organitzat per RT Cultural, partner oficial de Club Nous Amics.

Apunta't amb preus
especials per als membres del Club Nous Amics.*
Per a més informació: info@rtcultural.com
i al tel. **93 122 67 00**

Cartes

Madrid Live Meeting

Tot estava organitzat per joves en aquest Madrid Live Meeting la nit de dissabte 5 d'octubre. S'hivana apuntar 2.000 persones i fa dos anys n'eren 800. Segons un voluntari, "el bany de masses" de la joventut madrilenya és "vital per veure que estem junts". "Cal ser valent per apuntar-s'hi perquè suposa declarar una recerca en el teu cor."

El duet de Pablo Sanz i Julia Moreno va interpretar la cançó *Se enamoró de mí*. Julia Moreno va cantar també amb el seu cor. Vint tallers, una missa davant de la catedral i un concert. Adolescents i joves descobrixen el Live Meeting. En la seva homilia, el cardenal José Cobo els va instar a mirar amb esperança. "La diòcesi significa que tots som fills d'una mateixa Església i el que ens uneix és el Senyor", va dir.

L'arquebisbe de Madrid va tenir una connexió especial amb els joves; els va animar, a més, a perdre "la por a la nit perquè és l'avantsala de l'esperança". El papa Francesc va enviar un missatge als dos mil xavals reunits davant de la catedral de l'Almudena. "No oblideu que un jove que està quiet és un vell mort", els va recordar. Aquesta alligadora i meravellosa experiència hauria de repetir-se en totes les ciutats catalanes. Per començar, a la nostra capital.

JOSEP VIDAL BORRÀS

El rostre de Jesús

El rostre de Jesús és amor. La seva mirada és misericòrdia infinita. Aturar-se davant d'Ell amb les mans buides... I deixar-se mirar i estimar... No calen paraules... Ell hi és i ens esguarda amb immensa tendresa.

I des del silenci, la seva veu ressona al nostre cor: "Ets el meu fill, la meua filla estimada..." Déu és aquí..., i hi és per amor. El seu rostre és misericòrdia, amor sens límits. És nostre Pare, nostre Amic, nostre Germà gran, l'Amat... Déu només sap estimar.

I el seu cor tan curull d'amor es vessa sobre cadascun. Només cal acollida. Deixar-nos sadollar d'Ell. L'Estimat ens dona amor... Mirem! Agraïm aquest do tan gran!

Déu estima, ens estima, amb un gran amor. I no ens demana res, sols amor. Que irradiem tanta grandesa, tanta bellesa, tendresa, misericòrdia... Amor sens límits, tendresa immensa, infinita misericòrdia.

GNA. NÚRIA VIÑOLAS I ESTEVA

PODEU ENVIAR LES CARTES A:
redaccio@catalunyacristiana.cat

POSTALS DES D'ANDALUSIA

Dues invitacions de novembre

El mes de novembre comença amb dues invitacions esplèndides: el dia 1, de la mà de la litúrgia de l'Església, a contemplar la caravana de sants que no són als altars, i als quals el papa Francesc ha anomenat els "sants de la porta del costat"; i la segona invitació se centra en la visita als cementiris, en la Comemoració dels fidels difunts, no per recordar-ne la mort, sinó per contemplar-ne la resurrecció, en aquest cel que sant Joan Pau II va definir de manera admirable com "la plenitud de les nostres vides en la intimitat amb Déu". Durant milers d'anys tot tipus de religions i la major part dels savis han cregut en la supervivència de l'ésser humà després de la mort, tot i que el materialisme i la "dictadura del relativisme", com la va anomenar Benet XVI, hagi desviat aquesta visió per un oblit que acaba amb creences i valors, en ares d'un "hedonisme" que ens despenya en lluites socials i esvorancs terribles.

Novembre ens convida a constatar una realitat palpable i ineludible, la de la "finitud". No sabem com serà el futur de la vida humana. Estem convençuts que perdura, tot i que n'ignorem les formes en les quals ho farà.

El mateix ens passa si pensem en el futur del cristianisme. Que perdura ho afirma el cristià des de la seva fe. En la perspectiva de la raó, aquesta perdurabilitat sembla certa, perquè la seva paraula teòrica i les seves potències de vida han obert un horitzó de sentit al qual ja no és possible renunciar, creant expectatives i esperances inoblidables.

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

Dr. Rafael Solanas Anglada

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte de 20 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

Les Homilies d'Organyà

**JESÚS ALTURO
I PERUCHO**

*Catedràtic de la Universitat
Autònoma de Barcelona*

La còpia
d'Organyà és
la còpia de
la traducció
catalana
continguda en
un manuscrit
anterior que
no ens ha
pervingut

Les Homilies d'Organyà són la primera mostra escrita de la llengua catalana posada al servei del poble per part de l'Església catòlica. Una Església, per tant, de vocació universal i, per això, necessàriament atenta a les parts del conjunt per arribar a tothom. En els temps antics, dins del món occidental, l'expressió d'aquesta universalitat era facilitada per l'ús del llatí. Però al segle en què es van traduir les homilies al català, potser a principis del XIII (tal vegada dins del primer decenni), i en el temps en què es va fer la còpia que s'ha conservat d'aquesta traducció, això és, vers els anys 1220-1230, el llatí continuava essent la llengua de l'administració, de l'alta cultura i de la composició de la literatura considerada seriosa, la llengua de comunicació entre les persones instruïdes i les institucions dels diversos països occidentals. Però la gran majoria de la societat, el poble senzill, no rebia educació escolar en aquells dies i, per tant, quedava exclosa de la comprensió de la llengua llatina, que només s'aprenia a l'escola.

Al nostre terror, en concret, ja feia temps que es parlava el català perfectament format. La seva existència, ni que sigui en la variant més primitiva, la protoromànica, sembla remuntar, pel cap baix, al segle IV, segons es desprèn de testimonis aportats per sant Pacià i per algunes inscripcions epigràfiques. Amb tot, per trobar les seves primeres manifestacions escrites, ni que fos de simples paraules aïllades, caldrà esperar al segle IX. Les frases i textos sencers no els trobarem abans del XI, i sempre, estadísticament, en minoria respecte del llatí escrit. Així era per la secular i arrelada tradició escolar i per l'educació rebuda pels únics escolaritzats de llavors: els eclesiàstics i alguns

(pocs) nobles de major sensibilitat.

Aquest panorama sociolingüístic implicava que la predicació, si volia ser efectiva per a tota la gent, havia de ser en pla. Així ho va disposar un sínode de Tours l'any 813. Però és ben sabut que les prescripcions legals sempre van molt per endarrer de la realitat social que pretenen reglamentar. I si l'única llengua coneguda pel poble era ja, des de molt abans, una parla romànica, la catequesi i l'explicació de la paraula de Déu calia que, fora de l'àmbit exclusivament eclesiàstic, fos en la llengua del poble.

Tanmateix, a tot l'Occident, no ens ha quedat cap testimoni escrit d'aquesta presumible predicació en vernacle abans del segle XII, amb uns primers exemples en francès, i abans de les Homilies d'Organyà per al cas de la nostra llengua.

COL·LECCIÓ DE PRÈDIQUES EN CATALÀ

I què en podem dir, d'aquestes homilies? De primer, que són la resta d'una col·lecció de prèdiques en català i que no es tracta d'una obra original. Els sermons d'Organyà són la traducció d'una col·lecció d'homilies prèviament passades del llatí al provençal. Les nostres, doncs, es traduïren a partir d'aquesta llengua germana. Però, a més, la còpia manuscrita que ens ha arribat no és la primera. La còpia d'Organyà és la còpia de la traducció catalana continguda en un manuscrit anterior que no ens ha pervingut.

I quina fou la seva finalitat? Una de les tipologies més habituals dels llibres litúrgics és la dels homiliaris, reculls d'homilies dels grans pares de l'Església, que podien servir de model per a la predicació i que eren llegides per a la pròpia edificació en

A l'església de Santa Maria d'Organyà es van trobar, el 1904, les Homilies d'Organyà.

el curs de l'ofici diví a matines. Però aquests homiliaris eren transcrits amb bona cal·ligrafia, acompanyada sovint de caplletres il·luminades, damunt un pergamí de qualitat i amb una escaient enquadernació. I eren uns llibres voluminosos, car les homilies estaven ordenades d'acord amb l'any litúrgic.

El manuscrit d'Organyà, per la seva part, constitueix certament un petit homiliari, car recull diverses homilies. Però el còdex que les transmet és de petit format, cosa que ja ens indica que el manuscrit sencer no podia ser gaire gruixut. A més, el caràcter modest d'aquest manuscrit encara queda més patent per la pobra qualitat del pergamí emprat, per l'absència d'elements decoratius (fora d'unes insignificants caplletres i breus rúbriques senzillament acolorides), per l'ús d'una escriptura corrent i més pròpia de documents que no pas de llibres. I menys de llibres litúrgics, sempre revestits de major solemnitat formal. I és que, a dreta llei, el manuscrit d'Organyà no és un llibre, sinó una mena de llibreta

destinada a un ús pràctic, utilitari i circumstancial. Al meu entendre, aquest no podia ser altre que el d'una destinació escolar. Era, segons crec, un simple quadern per ensinistrar futurs o novells predicadors en l'art de l'oratoria sacra, però en català.

I per què aquesta primera i preexcel·lent mostra des del punt de vista cultural i religiós prové d'Organyà i aquestes homilies foren, amb tota probabilitat, copiades a la canònica de Santa Maria? Perquè Organyà és una població formada a l'entorn de l'església de Santa Maria. Aquesta fou apadrinada pels senyors de Caboet, una família noble i receptiva a la cultura escrita, car els seus membres solien signar autògrafament, prova de llur alfabetització. I, entre els seus membres, no hi mancaren personatges destinats a la vida religiosa, que manifesten estar en possessió d'una robusta formació.

De més a més, Santa Maria d'Organyà fou, en temps de les Homilies, una canònica regular, una d'aquelles comunitats eclesiàstiques reformades que s'ocupava també de

la pastoral parroquial i, per tant, de la predicació al poble fidel. I no hem d'oblidar que Santa Maria d'Organyà i el seu entorn ja tenia una certa tradició en l'escripturització de textos en català. El memorial de greuges de Guitard Isarn de Caboet, el capbreu de Fontanet sortiren indubtablement del seu entorn clerical. I la còpia del primer llibre totalment escrit en català, la traducció del *Liber iudicum*, fou deguda també, segons no poques aparences, a la mà experta de Traver Radolf, canonge i capellà de Santa Maria d'Organyà.

Les Homilies d'Organyà com a text escolar foren font, sens dubte, de noves homilies predicades en la parla del país, sense descartar la seva eventual utilització al peu de la lletra en alguna festivitat concreta. Vet ací un bell exemple de les *dulcissima uerba Domini* posades a l'abast del poble menut d'una comunitat. El respecte a la singularitat, l'adaptació al particularisme, la ferma i fidel voluntat de difondre arreu la Bona Nova, aquesta és la llengua universal de l'Església catòlica. ■

Mostra de Cinema Espiritual de Catalunya: 96 projeccions en 35 municipis

La Filmoteca ofereix una retrospectiva del cineasta italià Ermanno Olmi

Mostra de Cinema Espiritual de Catalunya

Pablo La Parra, Ramon Bassas i Peio Sánchez, d'esquerra a dreta.

CARME MUNTÉ MARGALEF

Barcelona

La Mostra de Cinema Espiritual de Catalunya arriba a la 21ena edició i ho fa deixant palès que es tracta d'un projecte més que consolidat. El que va començar com una iniciativa de mossèn Peio Sánchez i l'arquebisbat de Barcelona, amb els anys, i de la mà de la Direcció General d'Afers Religiosos, continua la senda de creixement. S'incrementa l'oferta de les pel·lícules, dels presentadors i dels llocs de projecció, així com de les entitats i institucions col·laboradores. El que no canvia és la implicació de mossèn Peio, director de continguts, i la vocació d'oferir un cinema que mira la vida des d'una visió espiritual i transcendent.

La 21ena edició, del 15 al 30 de novembre, inclou un total de 96 projeccions en 35 municipis d'arreu de Catalunya, així com centres penitenciaris i centres d'educació de justícia juvenil. La Mostra manté la seva aposta per les plataformes digitals i ofereix 36 títols a través de Filmin.

Amb els eixos *Relats de resistència* i *Metamorfosi*, la nova edició explora diverses expressions de l'espiritualitat i històries de superació i transformació. Un exemple és la pel·lícula *The old oak* ("El vell roure"), dirigida per Ken Loach, i que explica l'enfrontament entre una comunitat minera d'Anglaterra i un grup de refugiats sirians que dona pas a una trobada de solidaritat. Però la pel·lícula amb més projeccions és *Io, capitano*, dirigida per Matteo Garrone, que narra el periple de dos joves senegalesos en

el seu viatge fins a Europa.

En la presentació de la mostra, el 30 d'octubre al Col·legi de Periodistes de Catalunya, el director general d'Afers Religiosos de Catalunya, Ramon Bassas, va posar en relleu la voluntat de continuar explorant nous formats (la mostra d'enguany inclou la preestrena de la sèrie documental sobre Els Pastorets de Mataró) així com la col·laboració d'institucions i entitats. "Estem molt satisfets de l'esforç de tantes entitats per fer arribar la Mostra a gran part del territori català", va manifestar Bassas.

En aquest sentit, destaca la col·laboració històrica de la Filmoteca de Catalunya, que enguany oferirà una retrospectiva dels més de seixanta anys de carrera del cineasta italià Ermanno Olmi, que el director de la Filmoteca, Pablo La Parra, va definir com un poeta de la senzillesa i la gent humil. La retrospectiva, que va començar el 6 de novembre amb *La leggenda del Santo Bevitore*, projectarà onze dels films més emblemàtics del cineasta.

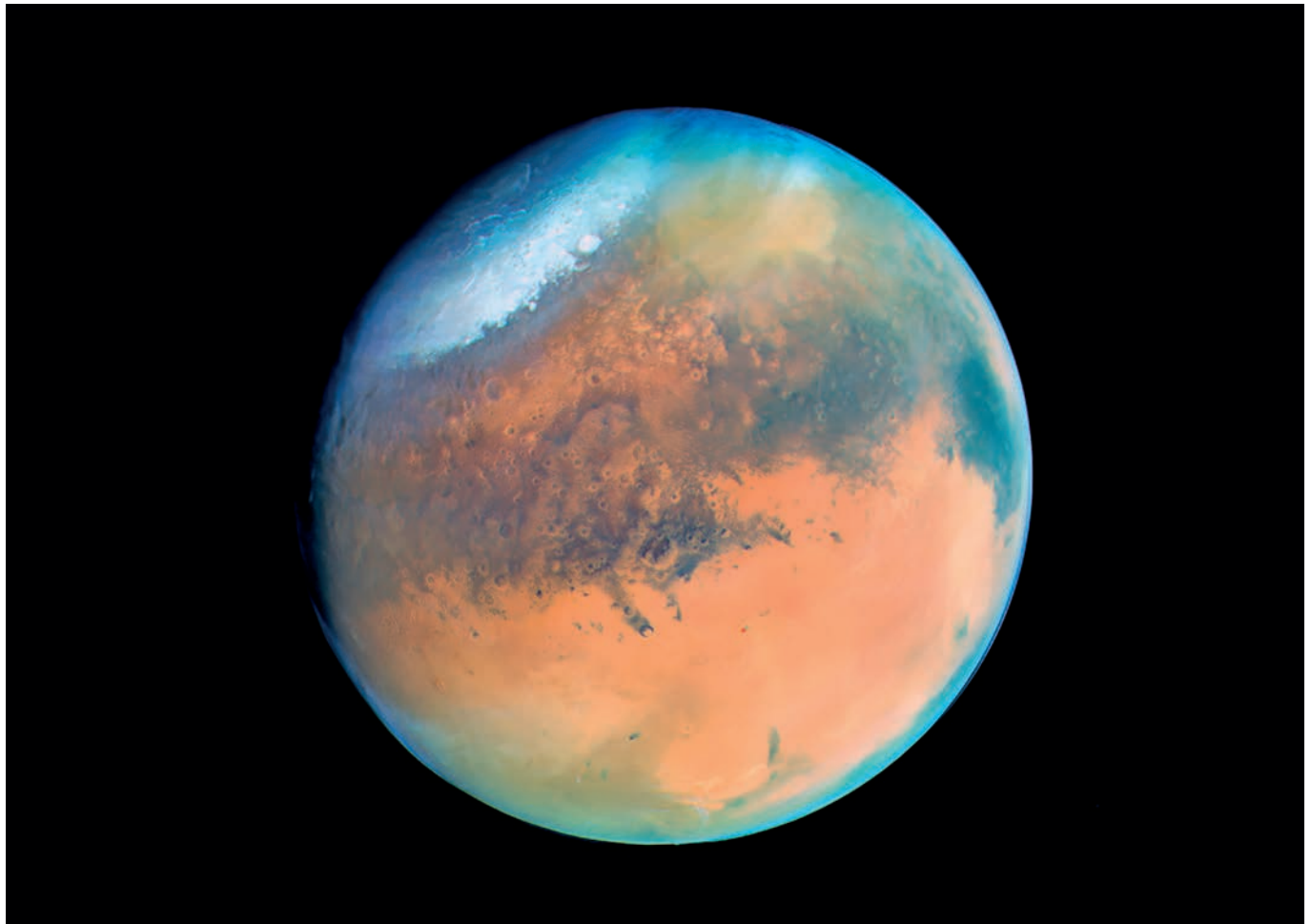
"Assistim a una certa eclosió del cinema espiritual a Catalunya", va remarcar mossèn Peio, i en aquest sentit va destacar la projecció de la pel·lícula *Teresa*, de Paula Ortiz, rodada en bona part al monestir badaloní de Sant Jeroni de la Murtra i que narra la trobada entre santa Teresa de Jesús i el seu inquisidor, o d'*El fred que crema*, de Santi Trullenque, sobre un matrimoni del Pirineu que l'any 1943 es troba davant del dilema d'ajudar una família jueva que fuig dels nazis. ■

Tota la programació

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

Indicis de vida microscòpica al planeta Mart

Flickr / Thomas Thomopoulos

L'any 2021, la NASA va aterrar a Mart un artefacte anomenat "Perseverance".

MN. FRANCESC NICOLAU

Professor emèrit de la Facultat de Filosofia de Catalunya

Potser recordareu que la NASA el 2021 va aterrar a Mart un artefacte anomenat *Perseverance*, de sis rodes amb aparells investigadors, que des d'aleshores està recorrent aquest planeta i enviant-ne dades a la Terra. Per ara la seva tasca havia estat sense cap ressonància. La informació que ens ha estat donant fins al present no ens revelava res d'interessant: el

terra de Mart és molt semblant al del nostre habitatge, com era esperable. Però acaba de donar-nos una sorpresa, que és d'uns senyals microscòpics intrigants: la seva òbvia interpretació és de fòssils d'éssers microbians.

La troballa s'ha fet en una pedra, batejada amb el nom de Cheyava Falls (que és com s'anomena una cascada del Grand Canyon dels Estats Units). Són el rastre de reaccions químiques comparables amb la manera com els microorganismes obtenen energia en la presència de l'aigua, segons ens diuen els tècnics de la NASA, que han qualificat d'intrigants aquests senyals. La roca on es veuen pertany clarament a un antic llac. Han escanejat i fotografiat la roca Cheyava i hi han trobat

indicis de compostos orgànics. Per primera vegada s'han trobat junts sulfat de calci, ferro i fosfat. Tot lliga.

Ja es pot assegurar, doncs, que a Mart hi va haver vida microscòpica? Els científics són molt cautes a l'hora de donar una sentència definitiva. Per intrigants que siguin els senyals trobats, cal pensar també que no és impossible que les taques descobertes es foradessin mitjançant processos no biològics i, per això, la NASA ens diu que no es poden treure conclusions abans de temps. Per singular que sigui el que s'ha trobat a la roca Cheyava Falls, i per òbvia que sigui l'explicació que s'hi ha trobat, no es pot dir encara res definitiu. Cal esperar noves descobertes... ■

GENT DE CASA

Josep Llauradó Serrat

Agust Codinach

Mn. Josep Llauradó va ser canonge de la catedral de Barcelona des del 1997.

**JOAN
PALLARÈS-PERSONAT**
Historiador

La història sempre és una capsa de sorpreses i en el cas de mossèn Josep Llauradó i Serrat sobtava, en els darrers anys de la seva vida, i quan restaven ben pocs combatents a la guerra civil, trobar-te el seu nom entre els nonagenaris que havien estat mobilitzats i combatut al front en aquella guerra.

Nascut a Barcelona el 1920, l'esclat de la guerra el va sorprendre sent un adolescent que volia ser capellà. Els seus estudis es van veure interromputs i, de tot plegat, en va deixar puntual constància en un lli-

bre: *Vivències d'un estudiant de capellà a l'Exèrcit Popular, al camp de concentració i a la legió*, editat l'any 2007.

El cas de mossèn Josep Llauradó no va ser l'únic. Ell va pertànyer a la darrera lleva de les mobilitzades, la del Biberó, que eren incorporats entre els 17 i els 18 anys. Marxaven al front el maig del 1938, pocs dies després de ser incorporats, i, si no deixaren el cos o foren ferits i afectats de per vida, restaren presoners i acabaren fent el servei militar al bàndol vencedor. Tot plegat, tota la joventut de soldat. El cas de mossèn Llauradó no és l'únic que acabaria fent-se sacerdot, però sí creiem que és l'únic testimoni detallat de la seva aventura.

Reingressat al Seminari, rebé ordes menors el desembre del 1945, sotsdiaca el gener del 1947 i era orde-

nat a primers del 1948. Un cop sacerdot, passaria per diverses parròquies. Hem trobat constància que va ser vicari a Vilassar de Mar, el 1950 a Santa Eulàlia de l'Hospitalet de Llobregat, administrador de Santa Magdalena de Canyelles entre el 1954 i el 1955, i ecònom de Sant Pere d'Olivella i Sant Fèlix de Jafra. Va arribar a ser rector de Sant Francesc de Pàola, de Barcelona, a la dècada dels setanta. Vinculat a la Fundació Melcior Planas i Crehuet, fou canonge de la catedral de Barcelona des del 1997 i honorari emèrit l'any 2007. Moria a Barcelona el 18 de setembre del 2015.

Cal no confondre el prevere Josep Llauradó Serrat amb el sacerdot reusenc Josep Llauradó Pinyol, uns anys més gran, que va ser també capellà de l'exèrcit de l'aire i del qual podem parlar en una altra ocasió. ■

MIGUEL-ÁNGEL MARTÍ GARCÍA

Oficialmente (in)correcto

Ediciones Palabra, 2024, 80 pàg.

La deshumanització és un risc real que tothom pot patir. Per acompanyar-nos en la recerca d'una vida amb més sentit, l'autor tracta temes com l'autenticitat de l'existència i l'agraïment.

Llibres més venuts el mes d'OCTUBRE

+claret

FRANCESC TORRALBA

No hi ha paraules
Ara Llibres

EDUARD IBÁÑEZ i BERNAT SELLARÈS (coords.)

Invertir per vestir un nou món
Editorial Claret

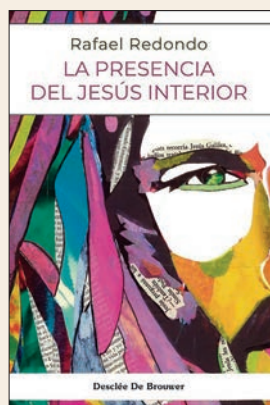
GERARD LÓPEZ FAGEDA

Terra magra
Més Llibres

01

02

03

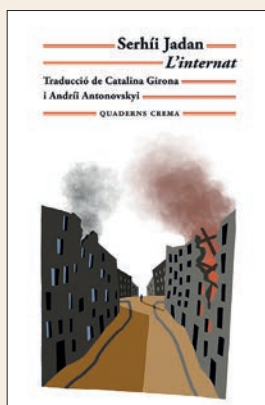

RAFAEL REDONDO

La presencia del Jesús interior

Editorial Desclée De Brouwer, 2024, 148 pàg.

Aquest volum desafia allò conegut, la interpretació del món que ens han ensenyat. L'autor posa en relleu que tot pot convertir-se en gràcia, que la força prové de les derrotes i que en tota angoixa hi ha una sortida.

SERHÍI JADAN

L'internat

Quaderns Crema, 2024, 320 pàg.

En aquest llibre, l'escriptor Serhii Jadan basteix un relat tan agut com descarnat de la violència bèl·lica i les ferides irreparables que causa a la població civil, i es consagra com el gran cronista del conflicte ucraïnès.

MARIO LIVIO

La proporción áurea

Editorial Ariel, 2024, 304 pàg.

Nova edició de l'obra mestra del cèlebre astrofísic Mario Livio sobre la proporció àuria, una obsessió constant en totes les disciplines del coneixement humà i present en quadres com *La Gioconda* o *L'últim sopar*.

CRÍTICA DE CINEMA

Història de dignitat

TERESA GOMÀ
I RIBAS, RSCJ

Nevenka Fernández va protagonitzar una de les històries de dignitat més impactants de la història recent. I el seu relat continua punxant avui el cor, perquè la seva lluita marca una frontera que encara avui requereix molt d'esforç, convenciment i empatia.

Així, a *Soy Nevenka*, Icíar Bollaín (*Te doy mis ojos*, *Maixabel*) s'ha proposat explicar-nos una fita en la lluita per la igualtat d'Espanya, en concret, a Ponferrada, on els anys 1999-2001 l'alcalde va emprar tot el seu poder i carisma per abusar, enfonsar, humiliar... una regidora del seu mateix partit pel fet que, després d'una relació breu, ella va decidir rebutjar-lo.

La narració dels fets, detallada i angoixant, es fa una mica tediosa, de manera que sembla que avança amb massa lentitud, en una gran interpretació de Mireia Oriol, que assumeix un paper gens fàcil i ple de contradiccions. Els seus actes tindran conseqüències gravíssimes

per a ella mateixa, en l'àmbit personal i en el professional, en la seva família, amics... I trencar barreres no ha estat mai fàcil.

La decisió de Nevenka, amb les repercussions que comporta, accelera el ritme de la història, entra en una altra fase, molt més trepidant i suggeridora, que de passada, reflecteix la reacció real dels mitjans i dels veïns sobre el cas. I és que hem necessitat molts anys per prendre consciència que certs comportaments no tenen lloc en la nostra societat, i ens han calgut moltes dones que un dia van dir prou, per elles mateixes i per les altres.

Nevenka Fernández va patir el que no ens podem afigurar, va ser valenta, va recuperar la dignitat... però va haver d'anar-se'n lluny, i avui continua vivint al Regne Unit. La seva història commou i sens dubte va més enllà de la pel·lícula, però la força del cinema convergeix en memòria social la seva lluita, que és la de tots. ■

AMB BON HUMOR

"SOY NEVENKA"

DIRECCIÓ: Icíar Bollaín
GUIÓ: Icíar Bollaín, Isa Campo
REPARTIMENT: Mireia Oriol, Urko Olazabal, Ricardo Gómez, Carlos Serrano, entre d'altres
Drama basat en fets reals
Espanya, 2024
110 min

CRÍTICA LITERÀRIA

Joia de l'espiritualitat.

**FRA VALENTÍ SERRA
DE MANRESA**
Caputxí

P. REMIGIO DE PAPIOL

La fisonomía franciscana de santa Teresita del Niño Jesús

Centre de Pastoral Litúrgica, Barcelona, 2024, pàg. 92

Remigi de Papiol és el nom de religiós del missioner caputxí Esteve Santacana i Armentgol (El Papiol, 1885 – Cerdanyola del Vallès, 1937). Treballà pastoralment a les Filipines i residí a Manila fins al 1914, quan fou enviat a la nova missió de Bluefields (a la costa atlàntica de Nicaragua, anys 1914-1917). Després, el 1918, fou destinat a Costa Rica, on destacà com a predicador i publicista a la ciutat de Cartago (anys 1918-1921); allí assumí la direcció de la revista de divulgació i d'informació franciscana *El Heraldo Seráfico*.

L'any 1921 retornà a Catalunya i fou destinat, successivament, als convents d'Arenys de Mar, Manresa i Sarrià. Durant la revolució i la terrible persecució religiosa que s'inicià l'estiu del 1936, fou identificat com a religiós a la pensió de Barcelona on s'ocultava. En ser detingut, confessà la seva fe i va rebre el martiri el 24 de gener del 1937 al cementiri de Cerdanyola del Vallès. Fou beatificat a la catedral de Barcelona, juntament amb 25 caputxins més, el 21 de novembre del 2015.

Al llarg de tota la seva vida, el pare Remigi destacà pel seu gran amor i profunda coneixença de l'espiritualitat de santa Teresa de Lisieux. *La fisonomía franciscana de santa Teresita del Niño Jesús* té el seu origen en una sèrie d'articles que el 1926 foren publicats a l'esmentada revista *El Heraldo Seráfico* i que, posteriorment, foren harmonitzats en forma de llibre.

És un acurat i bellíssim estudi comparatiu entre l'espiritualitat de sant Francesc d'Assís i la de santa Teresa de Lisieux. Una veritable joia de l'espiritualitat que, quan sortí estampada per primera vegada el 1930, els comentaristes posaren de manifest que ajudaria enormement al progrés espiritual dels seus lectors.

L'obra s'estructura en tres parts. A la primera s'afronta la temàtica principal i es fa un esbós de la semblança espiritual entre Francesc d'Assís i Teresa de Lisieux; la segona part tracta l'influx de l'esperit de sant Francesc en la vida interior de santa Teresina i, a la tercera, l'autor presenta sant Francesc d'Assís vist per santa Teresa de Lisieux. Ens congratulem des de *Catalunya Cristiana* per aquesta reedició. ■

UN NOU LLINDAR

Ens ha estimat!

Un nou regal del papa Francesc i que arriba al nucli de la fe cristiana: l'amor humà i diví del cor de Jesucrist. Una carta encíclica, *Dilexit nos*, en l'encapçalament de la qual ens diu amb sant Pau que Crist ens ha estimat per ajudar-nos a descobrir que res no ens podrà separar d'aquest amor (Rm 8,39), o com el mateix Jesús ho havia assegurat als deixebles, fins al punt de dir-los "a vosaltres us he dit amics" (Jn 15,15). El seu cor obert —diu Francesc— ens precedeix i ens espera sense condicions, sense exigir un requisit previ per poder estimar-nos i proposar-nos la seva amistat: "Ens ha estimat primer" (1Jn 4,10) i, gràcies a Jesús, "nosaltres hem conegut l'amor que Déu ens té i hem cregut" (1Jn 4,16).

Cinc capítols que, de cara a la nostra formació i actuació cristiana ens poden ajudar molt. Comença amb la importància del cor i amb una crida a tornar al cor com element d'unitat de la persona i com actuar des del cor pot canviar el món. Importants els gestos que reflecteixen el cor, la mirada i les paraules. La necessitat que tenim els cristians de conèixer el cor de Jesús que ens ha estimat tant, ens porta a l'adoració, veneració, aprofundiment i actualitat. Un amor que s'ha d'estendre als germans, reparar els cors ferits i viure la bellesa del perdó.

A la conclusió uneix el text de l'encíclica a les dues encícliques socials *Laudato Si'* i *Fratelli tutti* dient que el seu contingut "no es aliè a la nostra trobada amb l'amor de Jesucrist, ja que bevent d'aquest amor ens tornem capaços de teixir lligams fraterns, de reconèixer la dignitat de cada ésser humà i de cuidar junts la nostra casa comuna". Una encíclica per llegir amb deteniment i fer-ne pregària.

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA

Bisbe de Mallorca

SUBSCRIPCIONS ANUALS
EN CATALÀ O CASTELLÀCatalunya, resta de l'Estat espanyol
i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de:

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya

Departament de la Presidència

Director: Òscar Martí Navarro**Consiliari:** Mn. Miquel Ramón Fuentes**Sotsdirectora:** Carme Munté Margalef**Redactors:** Miquel Àngel Codina, Macià

Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra

Lingüista: Montserrat Pibernat**Fotògraf:** Agustí Codinach**Col·laboradors d'aquesta setmana:**Jesús Alturo, Joaquim Amaré, Carles Ar-
mengol, Pilarín Bayés, Teresa
Casillas, Ángeles Conde, Juanjo Fernández,
Quique Fernández, Antonio Gil, Teresa
Gomà, Helena Guasch, Concepció Huer-
ta, Ignasi Miranda, Josep Miró i Ardèvol,
Glòria Monés, Francesc Nicolau, Joan
Pallarès-Personat, Quique, Valentí Serra,
Mercè Solé, Sebastià Taltavull**Redacció, administració, publicitat i
promoció:**C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014
BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat

publicitat@catalunyacristiana.cat

subscripcions@catalunyacristiana.cat

hola@clubnousamics.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn.

Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià**Administració:** Isabel Giralt

(comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació:

Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomar-
cals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon

industrial El Cementiri. Tel. 938 788

403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT

FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

ISSN català: 2938-2238

ISSN internet: 2938-2254

Difusió controlada perLes opinions expressades pels nos-
tres col·laboradors no reflecteixen
necessàriament la d'aquest setmanari

Agenda

Barcelona

PARES TEATINS

El **diumenge 10 de novembre**, a les
12.30, Camerata Jove de Barcelona
ofereix diferents peces durant l'euca-
ristia; a les 17.00, concert solidari de
cançons i romanços de compositors
russos; el **dissabte 16**, a les 20.00, re-
cital del Trio Novum. Taquilla inversa
(c/ Consell de Cent, 293 - Barcelona).

INSTITUT MOUNIER CATALUNYA

El **dijous 14 de novembre**, a les 19.00,
conferència *La violència institucional*
(P. Ricoeur, R. Girard, W. Benjamin) amb
Albert Llorca a la Federació de Cris-
tians de Catalunya (c/ Calàbria, 273
- Barcelona).ESCOLA DE TEOLOGIA DEL
MARESMEEl **dijous 14 de novembre**, a les 19.00,
Xavier Becerra parla sobre *Després de
la mort en les grans religions* a la parrò-
quia de Sant Josep de Mataró.

CATALONIA SACRA

El **dissabte 16 de novembre**, a les
11.30, visita guiada a Sant Pere de les
Puel·les amb Marc Selva. Inscripci-
ons: tel. 693 720 202.

V CICLE DE CONCERTS D'ORGUE

El **dissabte 16 de novembre**, a les
17.00, concert de Juan de la Rubia a
la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià
(pl. Sarrià, 5 - Barcelona).

XIX JORNADA SANT JORDI

El **dissabte 16 de novembre**, a les 9.00,
XIX Jornada Sant Jordi sobre *Gratuï-
tat i alegria* amb Josep M. Esquirol, el
cardenal Aquilino Bocos i M. Claustre
Solé. Inscripcions: [https://grupsant-
jordi.cat/xix-jornada-inscripcio/](https://grupsant-jordi.cat/xix-jornada-inscripcio/)

CRISTIANISME I JUSTÍCIA

Els **dimarts del 19 de novembre al 10
de desembre**, a les 19.00, curs *Lapas-
sió de Jesús als evangelis de Marc i Lluc.*
*La teologia llucana afebleix la radicalitat
de Marc?* amb Mar Pérez (c/ Roger de
Llúria, 13 - Barcelona).

Lleida

IREL

El **dijous 14 de novembre**, a les 18.30,conferència *La dimensió transcendent
de la persona* amb Marta Trepas, a la
seu de l'IREL.

Sant Feliu de Llobregat

CATEDRAL-PARRÒQUIA

El **diumenge 17 de novembre**, a les
17.30, concert de gòspel amb Little
Lich i Clarence Bekker (a favor de
Càritas).

BIOÈTICA

El **diumenge 17 de novembre**, a les
19.00, conferència sobre *Els assajos
clínic* a la parròquia dels Sants Just
i Pastor de Sant Just Desvern.

Tarragona

L'ORGUE DEL VENDRELL

El **divendres 15 de novembre**, a les
20.30, a l'església del Vendrell, *Ô Ani-
ma mea* amb Olga Miracle (soprano) i
Guillaume Lawless (orgue). Taquilla
inversa.

Terrassa

FORMACIÓ I ANIMACIÓ PASTORAL

El **dimarts 12 de novembre**, a les
20.30, presentació del llibre *La for-
ça de les arrels*; el **dimecres 13**, a les
20.30, *On són les dones a l'Església ca-
talana?* amb Noemí Ubach a l'església
de Sant Esteve de Granollers.

CRISTIANS PER TERRASSA

El **divendres 15 de novembre**, ce-
lebració del 10è aniversari del GLS
a l'auditori de l'Església Unida de
Terrassa (c/ Béjar, 299): a les 16.00,
ponència de sor Lucía Caram; el **dis-
sabte 16**, a partir de les 9.30, con-
ferències, dinàmica i concert de The
Bobby Lewis Ensemble. Inscripcions:
tel. 606 030 467.

TAIZÉ

El **dissabte 16 de novembre**, a les
20.00, pregària a l'estil de Taizé al
monestir de Sant Cugat del Vallès.PREGUEM PER LES INTENCIONS
DEL PAPAPerquè els pares que ploreu la mort
d'un fill trobin el suport en la comu-
nitat i obtinguin de l'Esperit conso-
lador la pau del cor

Xavier Adsarà en una visita recent a NPH Guatemala.

“S’ha acabat lluitar per garantir els drets humans de forma aïllada i sense un treball en xarxa”

ROSA MARÍA JANÉ CHUECA

Aquest 2024 Xavier Adsarà ha estat nomenat, per dos anys més, president de Nuestros Pequeños Hermanos (NPH) a Europa. És la primera vegada que un president ha estat votat, més enllà dels quatre anys inicials rotatoris, per allargar la presidència al capdavant de l’associació europea de NPH, just en els 70 anys d’existència de NPH.

Ratificat en el càrrec, què suposa aquest fet?

Continuar amb la tasca de coordinació de les diferents delegacions que NPH té a Europa per mantenir-nos units i alineats amb la missió de NPH a Amèrica Llatina, i tenir i compartir una mateixa mirada d’enfocament en drets humans per a cadascun dels nou països on desenvolupem els nostres programes comunitaris per a infants, joves i famílies vulnerables, especialment en un moment de transició i canvi per a l’organització a nivell global. Al llarg dels primers 65 anys d’existència NPH ha estat una entitat centrada en l’acolliment d’infants i joves orfes i abandonats en llars on cobríem l’educació, la salut i la nutrició com a eines de desenvolupament humà. Això permetia als infants i joves acollits desenvolupar el seu potencial en la societat de la qual formen part. El món i els drets humans han avançat força en els darrers 75 anys, i ara pretenem ser una entitat internacional global experta en drets humans, amb principis i valors de la fundació, però alineats amb les directrius

de Nations Unides i els Objectius de Desenvolupament Sostenible (ODS) que són els que ens han de permetre assolir una justícia social global, amb igualtat de oportunitats. Aquesta tasca s’ha d’assolir en col·laboració amb la societat civil, formant part d’una xarxa civil integrada pel conjunt de governs, institucions públiques i privades, fundacions, associacions i individus particulars. S’ha acabat lluitar per garantir els drets humans de forma aïllada i sense un treball en xarxa.

Què voldria impulsar a NPH?

Ara que formem part de Nations Unides com a membre de la societat civil que lluita i garanteix el compliment dels ODS de l’Agenda 2030, hem de seguir impulsant per assolir aquests objectius no com una entitat aïllada, sinó com a membres de la societat civil, amb els països que formen part de Nations Unides, amb la complicitat de les institucions publicoprivades i individus de la societat. El món el farem millor i podrem assolir una societat més justa i igualitària només si som capaços de treballar plegats. En un món on les guerres i els interessos polítics i econòmics ens porten a més desigualtats i injustícies socials, aquesta feina serà molt més important, complexa i difícil.

70 anys d’NPH, com afronta el futur?

Malgrat el que pugui semblar, s’han aconseguit importants avenços en el compliment dels drets humans de les persones i de la societat en el seu conjunt, però no ens podem adormir.

En un món on el Papa demana globalitzar la solidaritat davant la cultura de la indiferència, què és el que més els preocupa?

Que les guerres al Pròxim Orient i a Europa distreguin la societat sobre les desigualtats socials que hi ha al món, i les devastadores conseqüències sobre la dignitat humana que provoquen els corrents migratoris que fan que l’ésser humà es tanqui en ell mateix incapaç de veure els problemes dels col·lectius més vulnerables.

RÀDIO ESTEL

NOVA TEMPORADA, AMB MÉS CONTINGUTS SOCIALS I RELIGIOSOS

ESCOLTANT, SENTIRÀS!

WWW.RADIOESTEL.CAT